

Христо Калчев
Оратория за козел и ангорска котка

Посвещавам на моята
скъпа съпруга Елисавета.
С любов и доверие.
Х. К.

I

Скъпи мои,

Ако получите това писмо, преди да съм ви потърсил по телефона, значи аз вече не съм между живите. Не правете трагедии, момчета, в живота има смърт и всички ние ще си отидем по реда си. Свикнете с тази мисъл и се дръжте един за друг. Братя сте, млади, силни. Самотният човек е лесна плячка. Вие сте двама, във вас тече една кръв — моята. Не съдете майка си, както аз не я съдя. Ако не можете да ѝ простите, забравете я и живеете своя неповторим живот.

Моят живот се обърка някак неусетно за мен. Бях бедно ченге, а имах нужда от много пари. Гордостта не ми позволи да свикна с немотията, на която те осъжда офицерската заплата. Подхлъзнах се от собствената си алчност и се свързах с престъпния свят. Бях добро бедно ченге, превърнах се в добър богат бандит. Понякога се налагаше да убивам. И аз убивах. Най-известните поръчкови екзекуции в България са мое дело. Действах като вълк-единак и предадох работодателите си. И тези от престъпния свят, и другите, Които ме произведоха генерал на две служби. На българската сигурност и на най-страшния картел на смъртта — КГБ. Предадох ги до един, опиянен от егоизъм, пари и тайната власт, която един анонимен убиец вселява в жертвите си. Това продължи години. После ме разкриха. И едните, и другите. Борис Китов или Бъстър Китън, както е известен сред гангстерите, ми разпра корема в един цюрихски ресторант. Едва ме спасиха. Днес Бъстър Китън е мой партньор и най-близкият ми приятел. Ако загинем утре, ще загинем заедно.

Докато лежах в болницата, самоличността ми беше разкрита от ЦРУ. Днес съм в България по едно „мокро дело“, поръчано от вашингтонската им централа. Невъзможно е да се откажа. Имам смъртна присъда и от българските служби, и от Интерпол, и от КГБ. Ако се лиша от покровителството на американците, това на практика ще означава, че целият свят ме е осъдил на смърт. Виждате в каква глупава патова ситуация е изпаднал баща ви. Пиша всичко това с молба да го прозрете и никога, никога да не тръгвате по моя път.

Вие направихте първата крачка. Моля Ви, момчета, нека бъде последната. Имате пари, ако аз умра — имате и моите. Държа около два милиона долара във Рого'т Банк, сметка № 440811'6880. Сметката не е поименна и се тегли с перфокарта, която ще намерите в писмото.

Опитайте да се снабдите с парагвайски паспорти, ако решите да пътувате. Един съвет: Не стъпвайте в Русия и избягвайте България. Сигурен съм, че Интерпол отдавна търси тук братя Милетиеви, синовете на Козела. Генерал Проданов, сегашният съпруг на майка ви, се е заклел да ме вкара в гроба. Ако получите това писмо, преди да се чуем по телефона, значи най-накрая късметът ми е изневерили Продан Проданов триумфира над мъртвия ви баща. Пазете се от омраза и — заклевам ви — не отмъщавайте за мен. Живейте дружно Като братя, създайте семейства и забравете България. Ако е рекъл Господ, Бъстър Китън и аз ще ви намерим в Асунсион, ако не — съдба. Всички сме смъртни. Още един път ви моля да се вслушате в съвета ми и никога да не забравяте, че ви обичам повече от живота си.

Татко

София, 16.1.1998

Иван прочете писмото три пъти. Асен надничаше през рамото му. Големият брат стана и се просна на леглото, загледан в тавана. Асен седна на мястото му и още дълго се взира в посланието на баща им.

— Той е мъртъв — промълви по-малкият брат.

— Ще чакаме — мрачно, упорито каза Иван. — Може да се случи чудо.

— Вярваш ли в чудеса?

— Не.

Асен легна на леглото си, запали цигара и остави сълзите свободно да се стичат по лицето му.

— Стига си хленчил. Сега не е време за сълзи.

— А за какво? Може би знаеш начин да възкресим баща си.

— Няма такъв начин, Асене. Но и сълзите не помагат. Трябва да решим какво ще правим отсега нататък.

— Имаш ли някаква идея.

— Не — каза Иван. — Мисля...

Мина повече от час, когато продължиха разговора.

— Ще чакаме още десет дни... — обади се Иван. — Междувременно трябва да се снабдим с парагвайски паспорти и шофьорски книжки.

— Как?

— Срещу пари. В хотела се навъртат твърде много престъпници... Все някой ще свърши тази работа.

Асен се надигна.

— Имам нужда от нещо за пиене.

— Чакай, и аз идвам. И никакви сълзи. Баща ни не би искал да ни види размекнати като девственици.

Пиша текила, разредена с маракуя и наблюдаваха „Врящото“ заведение. Парагвайската хунта беше безмилостна към политическите си врагове, не търпеше стачки, работнически вълнения и синдикални прояви, но гледаше през пръсти и снизходително на огромната престъпност, включително търговията с наркотици, оръжия и крадени ценности. Тук не действаха нито Интерпол, нито хуманитарните институции на ООН. Единствените авторитети бяха политическата полиция и църквата. Беше достатъчно да си лоялен към двете основни патерици на прогнилата от корупция власт, за да вършиш безнаказано, необезпокояван от никого, мръсните си дела. Парагвай — или поне столицата Асунсион — беше приютила всички раси на света, които живееха в мир и без предразсъдъци. Смесените бракове не правеха впечатление никому, а това, разбира се, беше валидно и за седемте гангстерски формации, които водеха истинска война за поделяне на територии и за контрол на търговията с оръжие и дрога. Бандите носеха помпозни зоологически имена: „Лъвове“, „Тигри“, „Койоти“, „Кобра“ и така нататък, и не се свеняха да рисуват като татуировки озъбените животни по торпедата на бързите си, разбира се крадени коли, по кожените си якета и върху супермощните си мотоциклети — любимото им превозно средство. Бандите воюваха безмилостно. Нощем градът беше осеян с трупове, но хотел „Франко“ беше табу за конспиративни действия и тук не беше рядкост смъртни врагове да пият питието си един до друг на някой от трите бара, да вечерят в съседство в луксозния ресторант, да се сблъскат и любезно да поднесат извиненията си на обширния дансинг. Вечерите във „Франко“ бяха странна, невъобразима за европейца атракция. Тук присъстваха генерали и полковници от хунтата в граждански парадни униформи, отрупани с ордени, медали, гангстери в безупречни смокинги и лачени обувки и дами, задължително с визонов палта въпреки горещия, лепкав тропически климат... и парфюми, парфюми, парфюми. И оръжия — тежко калибрени, картечни или автоматични пистолети, издуващи левите потни подмишници на собствениците си.

Облечени в смокинги — в Рим по римски — братя Иван и Асен, отскоро Заимови, пиеха текила на един от баровете и търсеха с погледи мъжа, който според тях щеше да им свърши работа. Чакаха един млад мулат, офицер от полицията, но тясно свързан с всички гангстерски банди с хищни имена.

Пиеха трета текила, Когато Асен каза:

— Ето го.

Широко усмихнат, оголил блестящите си зъби, придружен от гъвкава сексапилна негърка, ченгето се ръкуваше със собственика на хотела и любезно кимаше на тълпата около него. После поведе компаньонката си подръка, подпря се близо до тях на бара и поръча два бърбъна.

Иван се изправи, даде знак на брат си да го чака и застана зад мулата.

— Вие сте господин Ласаро, нали? — на английски попита той.

— Да — кимна ченгето. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Искам да разменим няколко думи насаме. Възможно ли е?

Ласаро продължи да се усмихва със сияйните си зъби.

— Говорете спокойно, дамата не разбира английски.

Иван се прекръсти на ум и попита:

— Знаете кои сме, господин Ласаро?

— Двама братя от Европа. Това е всичко. Защо се криете в Парагвай нито имам представа, нито ме интересува.

— Крием се?

Мулатът сложи фамилиарно длан на рамото му.

— Всички чужденци, които срещнете в Асунсион, се крият, млади господине. Вие не правите изключение или аз съм пълен идиот.

Ред беше на Иван да се усмихне.

— Да приемем, че сте прав, господин Ласаро. Имаме нужда от парагвайски паспорти и шофьорски лиценз. Няма да ги ползваме в страната ви. Убиха баща ни. Трябва да намерим убийците и да отмъстим за смъртта му.

Мулатът взря маслинените си очи в него и каза тихо:

— Услугата, която искате, е свързана с рискове, а това значи скъпо.

— Колко?

След известен размисъл Ласаро отговори:

— Три хиляди щатски долара. Половината капаро!

— Приемам — кимна Иван. — Бързам и нямам време за пазарлъци.

— Носите ли пари в себе си?

— Да.

— Тогава да идем до тоалетната и да започнем работа. Не рискувате нищо.

Ласаро прибра хиляда и петстотин долара, поиска четири цветни снимки. Разбраха се да получат документите след два дни. На братята от Европа оставаше избора на новата им самоличност.

* * *

— Поли?

— Кажи, Продане — жената вадеше белъо от пералнята и беше съсредоточена в работата си.

Служебната чистачка вече повече от час бърмчеше с прахосмукачката. Вилата беше ледена като карцер, всички прозорци бяха отворени, като че ли беше август, а не януари.

— Умрях от студ — провикна се генералът. — Да не си решила да ме умориш с пневмония.

— Свършвам, господин генерал — виновно усмихната се намеси прислужницата. — Веднага ще затворя прозорците.

— И усили парното. Поли, остави това глупаво пране на жената — така и не успя да й запомни името. — Ела, имам да ти казвам нещо важно.

След няколко минути с кафе и цигара жена му влезе в спалнята.

— Защо нервничиш, генерале? Искаш да потънем в мръсотия ли?
Проданов не й обърна внимание, изчака да седне и я погледна в очите.

— Поли, днес трябваше да станат девет дни от смъртта на Иван Милетиев
— Козела.

Жената мълча дълго, загледана в дима на цигарата си.

— Ти ли го уби?

— Не, но моята служба беше длъжна да го убие. Козела имаше заповед да ликвидира министъра.

— Богомил Бонев? — възкликна Поли. Проданов кимна.

— Да. Имаше съучастник... — погали я по косата, придърпа я, целуна я по челото. — Козела е жив.

— Какво? — остро, изтръгвайки се от прегръдката му, попита тя.

— Не открих трупа му. Поли се изправи.

— Някой... Децата...

— Не знам — унило каза Проданов.

Във вторник сутринта секретарката на Бонев се обади по служебния телефон.

— Господин генерал, министърът ви моли незабавно да дойдете в кабинета му.

— Идвам.

Проданов облече сакото си, прибра цигарите си и стана. На вратата телефонът го спря. Отново беше секретарката.

— Моля ви, донесете делото на така наречения Козел и всичко, което имате за синовете му... Предимно снимки, ако е възможно.

Генералът го посрещна прав.

— Проди, това е Джон Алберти от Интерпол — стиснаха си ръцете. — Интересуват го синовете на Козела. Знаеш ли нещо за тях?

— Да, те са децата на жена ми. Генералът зяпна, онемял от учудване.

— Дълга история, шефе. Ще ти я разкажа на четири очи — Проданов седна и сложи обемисто „Дело“ пред себе си. — От какво точно се интересува господинът?

— В Аспен, Колорадо, е извършен обир на едно от казината. Крадците са били трима — един американски студент и двама българи — братя. Имената им са Иван и Асен Милетиеви. Сумата е шестотин и шейсет хиляди долара. Американският гражданин Жилберт Моос е заловен с една трета от сумата, тоест с двеста и двавет хиляди. От българите обаче няма следа и до днес. Пропътували са със ски от Аспен до Ванкувър, Канада, там са поделили плячката и са се разделили — Алберти подхвърли снимки пред Проданов. — Това са крадците. Познавате ли ги?

— Да — сухо отговори шефът на отдела за борба с организираната престъпност. — Да, познавам ги, но нямам сведения да са в страната.

— Това са синовете на жена ти? — попита Бонев. Проданов кимна.

— Отношенията им са лоши... Те застанаха на страната на баща си. Поредното доказателство, че крушата не пада далеч от ствола.

— От кога не си ги виждал?

— Не помня, шефе. Отдавна. Те уж бяха студенти в Америка.

— Били са — каза Бонев. — Знаят ли за присъдата на Козела?

— Съмнявам се... Във всеки случай не от мен, а с майка си не поддържат връзки дори по телефона. Мълчаха, пушеха, гледаха снимките.

— Какво ще правим, Продане? — попита Генерала.

— Ще чакаме да се появят тук... Дотогава сме с вързани ръце. Интерпол да ги търси по света — там ръцете ни са къси. Мярнат ли се тук, в което се съмнявам, ще изпълним коректно задълженията си.

Проданов разтърка уморено очи.

— С близо половин милион долара в джоба вие бихте ли се появил в България, господин Алберти?

— Не — беше сухият отговор на американеца.

* * *

Така би постъпил офицерът от Интерпол, но не и синовете на Козела. В дванайсет трябваше да се срещнат с парагвайския полученге, полугангстер Ласаро. Мястото на срещата беше определил той — един склад за крадени коли в северните, най-бедни райони на града. Братята паркираха раздрънкания си „Буик“ сред бидон-вилите, населени предимно с негри, и тръгнаха да търсят склада. Бяха започнали да мислят, че са сбъркали посоката, когато от мрака на схлупена постройка с изпочупени стъкла се появи ослепителната бяла риза на Ласаро, а след това и самият той с тежък автоматичен пистолет в ръка.

— Въръжени ли сте, господа? — попита той.

— Не — отговори Иван.

— Носите ли всичко необходимо?

— Разбира се... А вие?

— Да.

Ласаро пхна пистолета в кобура под мишницата си и хлътна в черната паст на сградата. Момчетата го последваха и се озоваха в мръсен, потънал в паяжини хамбар. Вътре светеше една единствена крушка, а под нея — снежнобяла покривка върху тежка трапезарна маса, заобиколена от стилови, тапицирани в кожа столове.

— Странно място за делови срещи — усмихнат каза парагваецът. — Знаем какво си мислите, но аз познавам нравите в Асунсион и не случайно избягвам любопитни погледи.

Ласаро им посочи столове и седна срещу тях.

— Да минем на деловата част, господа? — ченгето измъкна от джоба си бял плик, но не им го подаде. — Тук е всичко необходимо, поне всичко, което поискахте от мен. Ваш ред е да демонстрирате коректност.

Иван извади на свой ред плик и му го подаде. Ласаро преброи парите, извади лупа, прегледа внимателно всяка една от копюрите, прибра ги в джоба на джинсите си и плъзна своя плик към тях.

На имената Хуан Гузман Лупе, двацет и пет годишен, и Луис Гузман Лупе, двацет и три годишен, бяха издадени перфектни парагвайски паспорти с едномесечна изходна виза за Испания и международни шофьорски лицензи, валидни в целия свят.

— Благодаря, господин Ласаро-каза Хуан Гузман Вълка (лупус значеше вълк на латински).

Големият брат запали цигара и кръстоса крака. Това обаче беше измамен ход. Синът на Козела измъкна от чорапа си портативната си „Лама“, пръсна от упор главата на ченгето, изтегли автоматичния му пистолет от кобура, пребърка го, взе всичките пари, които намери — значително повече, отколкото струваха документите, подаде ламата на онемелия си брат и заповяда тихо:

— Огледай се за горили!

Охрана нямаше. Самонадеяният гангстер беше дошъл на срещата сам.

По-късно, в колата, Асен попита:

— Защо? Той беше честен с нас.

— И баща ни беше честен с нас, но го убиха, нали? — през зъби процеди Иван, шофирайки през бидон-вилите към хотела.

II

Преди да се приберат, трябваше да минат през големия железен мост на река Парагвай, дала наименование и на държавата. Иван спря сред желязната му арка, прибра в една найлонова торбичка оръжията, завърза гърлото на възел и разчитайки на тежестта на автоматичния „Скорпион“ на Ласаро, изхвърли товара си в мътните, жълти води на тропическата река. Щяха да минат години, докато някой индиански рибар ги откриеше.

Пътуваха мрачно, Иван — който отсега нататък щеше да се казва Хуан — със скрит гняв и агресия, Луис — притихнал, объркан от умишленото убийство, очакващ и някакво обяснение, а без да съзнава, и заповеди. Без всякакво съмнение цялата власт беше превзел брат му, а той беше само с две, при това непълни, години по-голям от него.

Наближаваха хотела, когато Хуан попита:

— Провери ли полетите?

— Утре в четиринайсет и трийсет през Монтевидео, Уругвай — с прекачване в седемнайсет — за Мадрид.

— Защо през Монтевидео?

— Парагвай нямат трансокеански линии, Ваньо.

Брат му избухна:

— Забрави това име, глупак такъв. Няма Иван, умря, ясно ли ти е?

Асен се ядоса.

— Си, сеньор Хуан Гузман Лупе! Си, пардоне.

Влизаха в паркинга на хотел „Франко“, портиерите ги познаваха и с първото премигване на фаровете вдигнаха бариерата.

— Уреди сметката в хотела, с персонала и паркинга — заповяда Хуан. — После ела в бара! Имаме сериозен разговор... Последен.

* * *

Когато Генерала се прибра във вилата и престана да се чува гласът на Нона, Проданов събра командосите и заповяда:

— Прочистете околността, момчета. искам да се уверите, че на един километър в диаметър няма въоръжени убийци.

Нямаше почти никаква вероятност Козела или Бъстър Китън да имат съучастници, но негов дълг беше да се увери в това. Раздели отряда на две — едната група трябваше да обходи вилата, другата — начело с него, се спусна по склона към реката.

Това беше! Акцията свърши!, мислеше Проданов, докато наблюдаваше как лъчите на мощните фенери обхождат храст по храст и камък по камък дерето. Набра полицейската честота на радиостанцията и заповяда:

— В тревата откъм източната страна на вилата има два трупа. Приберете ги тихо, дискретно и най-важното без излишни илюминации.

Стигнаха реката. Нямаше смисъл да се мокрят излишно. Козела и Бъстър Китън бяха солисти и не биха повели въоръжени абитуриенти от някоя елитна софийска гимназия.

— Добре, господа, това беше всичко... Отбой! — уморено каза той, когато радиостанцията се обади.

— Господин генерал — беше Йосифов, шефът на медицинската служба. — Намерих само един труп.

— Трябва да са два! — изкрещя той.

— Много възможно — гласът на Йосифов звучеше спокойно и уверено, — но аз намирам един.

— Чакай там! — заповяда Проданов и хукна нагоре по стръмната ливада.

Завари доцент Йосифов над тялото на Бъстър Китън. Трупът... а защо не самият Козел, беше изчезнал.

* * *

Габи, или Габриела, както беше истинското ѝ име, беше завършила немската гимназия и с пълно отличие английска филология. На пръв поглед животът с всичките си „розови“ възможности беше пред нея, още повече че баща ѝ беше в определени периоди ту заместник-министър на финансите, ту главен секретар на МВР.

Габи беше родена курва. Никой не я беше изнасилвал, развъртавал, принуждавал да се ебе и така нататък, тя беше родена „без гащи“, беше изнасилила поне петнайсетина мъже и който я беше ебал, до края на живота си нямаше да забрави какво значи „гола жена“. Да бъде гола, беше талант, който Габи притежаваше в огромни количества. Не беше достатъчно да си без дрехи, за да си гола. Голотата беше нещо цялостно, комплексно и касаше както тялото, така и душата.

Осигурена финансово, с възможности да задоволи всичките си капризи, Габриела обичаше джиповете, копринените чаршафи, чувстваше се щастлива да затрупва с подаръци трите си приятелки, които имаше от детството и които я мразеха и ѝ завиждаха, без да се отказват от подаянията ѝ... И мъжете... Мъже, мъже, мъже... Какво друго имаше в този живот? Беше опитала и с жени. Не беше лошо, но не беше същото. Беше спала с двама мъже, беше правила обратната тройка — две жени и един мъж, но с времето беше разбрала, че истинското ебане става между двама.

Габи беше до такава степен откровена, когато някой мъж ѝ харесваше, че можеше да каже: „Искаш ли да се видим в събота?“ и на въпроса: „Защо в събота, днес е едва вторник?“ да отговори: „Да, ама сега съм в мензис.“ Беше много ефектна брюнетка, без да е свършена, макар че гледайки се в огледалото, за нея нямаше и капка съмнение, че Господ не е създавал никога по-агресивно сексуално изкушение. Имаше големи цици и дълги крака, малки ръце и стъпала, с които се беше научила така да подлудява мъжете, че при първите контакти те най-често свършваха, преди да проникнат в пътката ѝ. Истинската игра обикновено започваше по-късно — орално, анално и така нататък. Габи беше родена за порнозвезда, но иронията на съдбата я беше направила стюардеса.

Именно тя посрещна братя Гузман на борда на ТУ 154 на БГА „Балкан“ и им пожела приятен полет от Мадрид до София. И това далече не беше всичко...

Козела беше обучен да оцелява във всякаква обстановка. Гърмян заек като него тръгваше на акция максимално подсигурен. Гърдите, гърбът и коремът му бяха защитени от тънко като бельо фолио от германик и практически непробиваемо за обикновени куршуми, но главата беше на „открито“ и главна грижа на истинския профи в критична ситуация. Другият проблем бяха краката — единствените природни инструменти, годни да те изведат от кризисна обстановка.

Когато започна стрелбата, Козела веднага разбра, че единственото му укрытие може да бъде Бъстър Китън. Шансът им да оцелеят беше едно на един милион и точно този единствен процент използва бившият генерал, професионалният убиец, агентът на всички възможни разузнавания. Козела грабна Бъстър Китън през кръста и пхна главата си под мишницата му.

Убиха Бъстър Китън с първия автоматичен откос, но Козела го държа прав още няколко минути. Рап! Ние танцуваме рап, беше нелепата му мисъл.

Един мъртъв убиец и аз... После почувства, че куршумите не го отминават. Един се заби във врата му, друг в лявото бедро... Беше време да свършва с театъра. Хвърли Бъстър и се строполи върху земята по очи.

Оттук нататък беше в ръцете на съдбата... и за жалост, на Продан Проданов.

Шефът на службата за борба с организираната престъпност го обърна по гръб. Видя изцъклените му очи, потъналата в кръв глава, „увери се“, че е мъртъв, повтори процедурата с Бъстър и самоуверено докладва на генерала, че акцията е приключила. И наистина щеше да бъде приключена, ако не му беше дошла безумната идея да прочиства гората.

Това беше звездният миг на Козела. Когато останаха на поляната само с Бъстър, Козела изпълзя като змия до канализационната тръба и се спусна по нея като по стълба. Задържа се пред реката. Наоколо все още щъкаха командоси, но когато Проданов обяви: „Отбой!“ и отрядът тръгна обратно към вилата, Козела скочи в реката, изми надве-натри кръвта и тръгна към колата.

Един час по-късно, гол, но жив, той оглеждаше раните си в квартирата на улица „Веслец“.

III

Самолетът достигна единайсет хиляди метра височина и „заспа“ във въздуха. Времето беше прекрасно — синьо безоблачно небе, синьо кротко Средиземно море. Освен екипажа и братя Гузман на борда имаше само още една двойка възрастни хора, по всяка вероятност семейство, които заспаха веднага след като машината набра височина.

— Стюардесата е страшна пичка — Каза Луис.

— Млъквай, глупак такъв. Самолетът е български.

— Да, ама аз съм парагваец — каза на английски малкият брат и стана.

— Къде отиваш? — изръмжа Иван.

— На майка ти у пътката — каза на ухото му Луис и тръгна да търси момичето.

Намери я да си прави кафе в офиса между двете класи.

— Искате ли нещо? — усмихната подкупващо, попита Габи.

— Не. Вас търсех...

— Мен? — заля се във весел — на Луис му се стори еротичен — смях. — Да не би да ми поискате ръката? Луис седна и кръстоса дългите си кльощави крака.

— Това не е чак толкова лоша идея... нали?

— Кой знае — Габи седна срещу него. — Тук не може да останете без поръчка, господин...

— Луис Гузман. Налейте ми нещо тогава. Едно уиски.

— Много е скъпо, млади господине.

— Аз съм богато и глупаво момче, Което много ви харесва.

Габи скочи.

— Какво уиски искате?

— Без значение... Всъщност две. Едното за вас.

— Аз съм на работа, господин Гузман.

— Трогателно е, че ми запомнихте името, но нямате никаква работа. Възрастната двойка спи отдавна, а ако на брат ми му се допие нещо, ще ни намери сам.

— Той брат ли ви е? Не си приличате. Луис кимна.

— Той е красивият и умният, аз — глупавият и добрият.

Габи се смя до просълзяване, наля два малки бърбъна и седна срещу него.

— Мога ли да попитам защо идвате в България?

— Базов лагер. Ще разглеждаме Балканите, Египет, но целта ни е Индия... Общо взето ще скитаме три месеца.

— Блазя ви — каза Габриела. — Наистина сте богати момчета.

— А вие страшно красиво момиче. Габи наведе очи и тихо каза:

— Благодаря.

Луис брой до сто и я попита:

— Мога ли да ви целуна?

Когато Хуан потърси брат си, той вече ебеше стюардесата на някаква идиотска масичка, която нямаше повече от половин метър в диаметър. И тогава Луис направи фаталната си грешка. Разгорещен, на секунди преди изпразването, той изкрещя на български:

— Разкарай се!

Този вик обърна живота и на тримата.

* * *

Поли се размотаваше из пазар „Красно село“. Напук на мерките за сигурност, които МВР взе към Продан и семейството му, тя настояваше да ползват тази вила само в празничните дни. Колкото и да беше малък, некомфортен, панелен и така нататък, апартаментът все пак беше в София и тя не се чувстваше привилегирована пленница никому.

Утре беше Великден, а тя по свой начин — християнка. Не че толкова вярваше в Господ-Бог, но като всяка грешница, а тя беше грешница, се страхуваше от някакво наказание свише, което внезапно ще се стовари върху главата ѝ. В четвъртък беше боядисала яйца, а сега търсеше пресни салати, без които Продан неохотно сядаше на масата.

Общо взето беше накупила всичко необходимо, но продължаваше да обикаля да търси домати. Имаше по всички сергии, но ѝ се виждаха нитратни, пластмасови... по-скоро играчки за елха, отколкото за салата.

— Добър ден, госпожа Проданова — каза мек дамски глас зад гърба ѝ.

Поли се обърна и застана очи в очи с изключително елегантно чернооко момиче, което не малко мъже биха нарекли красиво. Красива или не, не беше привилегия на една жена да коментира друга, но това, което не подлежеше на съмнение беше, че тази млада дама имаше върху себе си във вид на дрехи и бижута поне шестнайсет хиляди долара.

— Добър ден, познаваме ли се? — и изненадана, и притеснена, попита Поли.

— Не, и не е задължително да се познаваме — каза Габриела. — Имам едно послание за вас — подаде ѝ лист розова хартия. — Прочетете го, моля.

„Майко, жив ли е баща ни — пишеше Иван. — ако е Жив, знаеш ли къде е? Отговори на госпожицата, която ще ти донесе тази бележка. Тя знае как да ни предаде съобщението.“

Синовете ти.“

Поли залитна и щеше да се стовари насред пазара заедно с торбите си, ако момичето не я беше подкрепило.

— Лошо ли ви е, госпожо?

— Не... призля ми за миг... но трябва да седна някъде.

— Елате, тук, на петдесетина метра има едно много уютно и тихо кафене.

Поли препрочете бележката няколко пъти, отпи от ледения тоник и като че ли се почувства по-добре. Габи търпеливо чакаше. Пушеше дълга тънка цигара и отпиваше от малкото уиски, което на път за масата беше поръчала на видимо познатия ѝ сервитьор.

— Познавате ли синовете ми, госпожице...

— Юлия. Казвам се Юлия. Не. Познавам е силно казано. Представиха ми се на летището във Франкфурт. Дадох ми да разбере, че ги преследват... Не разбрах защо и не ме интересува.

— Преследват ги по цял свят — въздъхна Поли. — Като бесни кучета.

Тя отново взря невиждащи очи в розовото листче.

— Къде са те в момента?

— Бяха в Германия. Сега не знам... Може би са още във Франкфурт.

— Вие как ще им предадете съобщението?

— Ще напиша с червило на един от терминалите „Ж“, ако е жив и „М“, ако е...

— Стюардеса ли сте? Габи поклати глава.

— Не, но пътувам често. Работя в една фирма. Ще летя тези дни... до края на седмицата.

Мълчаха. Поли унило, Габи все повече губеше търпение. Тази затлъстяваща лелка бавеше мисията ѝ, правеше я опасна и започваше да ѝ лази по нервите.

— Госпожо, жив ли е бившият ви съпруг? — остро попита тя.

Поли вдигна глава, взря се в красивите антрацитови очи и кимна.

— Да, госпожице, Козела оцеля и този път... После ѝ разказа всичко, което знаеше от Продан. Когато се разделиха, Поли помоли:

— Кажете им да се пазят, госпожице. Интерпол ги търси по цял свят.

— Съжалявам, госпожо. Нямам контакт с тях, но съм щастлива, че на терминала ще пише: „Баща ви е жив!“

* * *

Луис или Асен изигра, че му е нужна тоалетна, влезе и ревна като дете. Татко е жив!

Габи и Хуан-Иван останаха сами в елегантния ѝ, мебелиран с вносни стоки, хол. Мълчаха. Иван беше вледенен от напрежение, мускулите на врата му бяха твърди като дряново дърво, ръцете студени и потни, но очите сухи и мозъкът действащ.

— Иди кажи на тоя лигльо да дойде. Веднага! Веднага, или ще го пребия.

Асен беше със зачервени очи, но овладян и решен да не позволи на брат си да го унижи пред... пред... Каква му беше Габи? — любовница, любима? Нито той, нито тя знаеха.

— Трябва да намерим татко — сухо каза Иван.

— В град като София? Сред милион и половина селяндури?

Иван кимна.

— Да, тук, в София. Ще търсим беемето, което му оставихме. Това ни е единствената следа.

— Как ще го търсим, бе? Пеша?

— Не, глупако. Само на теб може да ти хрумне такава идиотщина. Отиваш още сега... Веднага и купуваш два мотора. Истински, мощни и с перфектни документи. Ние с Габи ще помислим как да заприличаме на пътуващи рокери. Изчезвай.

Асен потърси очите на Габи, не ги срещна, взе якето си и неохотно излезе.

Мълчаха дълго, преди Иван да каже:

— Знаеш ли колко отдавна не съм бил с жена?

— Какво искаш да кажеш? — отлично разбираща въпроса му, попита Габи.

Иван стана и се премести на канапето.

— Направи ми една свирка.

— Никога — тихо каза тя. — Аз не съм магистрална проститутка.

— Искаш да кажеш, че никога не си лапала хуй?

— Напротив, лапала съм и много обичам оралната любов като част от цялостното... — Габи млъкна.

— Ебане?

— Да.

Иван стана, хвана я за ръката и я заведе на леглото. Габи не се съпротивляваше. Не възрази и когато бързо и сръчно я съблече гола.

— Това ще бъде наша тайна, нали? — прегракнало попита тя.

— Развира се — Иван бръкна във влагалището ѝ. Момичето беше плувнало в сокове.

Иван се съблече, положи я по гръб, разкрачи я и вкара хуя си в бръснатата ѝ путка. Габи изръмжа, извика:

— Господи, какво парче! — и се заплака... За час и половина Иван наеба приятелката на брат си три пъти и щеше да продължи, ако Габи не беше казала:

— Не мога повече! Пресъхнах! — и се скри в банята.

Половин час по късно, когато Асен се върна, тя все още беше във ваната. Беше чувала много пъти хулиганския лаф „Ще ти скъсам путката!“, но за първи път Развираше, че и зад най-просташката фраза винаги е скрит здрав смисъл.

През нощта Асен се опита да прави любов с Габриела. Спяха в едно легло и вече повече от един месец се любеха всяка нощ.

Този път обаче получи категоричен отказ. Любезен, възпитан, но категоричен. Габриела беше твърде умна жена да се позове на главоболие, изпитаната хватка на прелюбодейките. Тя просто каза:

— Забрави, скъпи. Спи. Утре ни чака тежък ден.

И заспа. Асен обаче остана буден до сутринта. Беше съвсем наясно какво се е случило в този дом, докато той купуваше двата „Кавзаки“ из магазините на София.

Ще ми платиш с кръв това предателство, мръсно копеле!, скърцаше през зъби и сълзи Асен, загледан в махагоновия гръб на вече бившата си любовница.

* * *

Продан изслуша откровения разказ на жена си, но професионалният полицаи в него направи своите изводи. Първо, момичето не се казваше Юлия и не работеше за никаква фирма, а най-вероятно беше стюардеса. Поли твърдеше, че е много красива, а там ги назначаваха предимно по това качество. Бяха необходими и езици, Развира се, но между две кандидатки за едно място по-голямата нямаше никакъв шанс.

Франкфурт? Дали там, или на някое друго летище се беше запознала със синовете на Козела, беше без всякакво значение, но щом момчетата бяха на летище, значи летяха за някъде, най-вероятно за София. Да, Иван и Асен Милетиеви — задължително с фалшиви самоличности — бяха тук и издирваха баща си. Ако Козела беше мъртъв, щяха да изчезнат по най-бързия начин, но Поли им беше изпратила хабер, че е жив и усилено се укрива след атентата срещу Генерала, а може би е и тежко ранен и бере душа в някоя тайна квартира.

За жалост, беше Велика събота, утре — Великден, и Проданов беше с почти вързани ръце до края на празниците. Можеше обаче да предприеме два хода и той пристъпи незабавно към действия. Поиска да му донесат снимки и документи на всички Юлии, които се водят на щат в авиацията и подкара към кафенето, където Поли се беше съземала след шока от срещата си с Юлия. Беше затворено. На вратата имаше табела: „Заповядайте след празниците“.

Великден! Разпита последните продавачи по сергиите. Никой не знаеше как се казва собственикът на кафенето, още по-малко къде живее.

Продан се прибра и зачака. След час, час и половина му донесоха папките на трите Юлии, свързани с авиацията. Поли беше категорична. Нейната Юлия не беше сред разпръснатите на масата снимки.

През нощта Продан поиска снимки и досиетата на всички стюардеси.

* * *

— Откъде започваме? — попита Асен, надвесен над картата на София.

Иван прокара една линия от Бояна до Кремиковци и го погледна зло.

— Избери своята половина.

— Източната — наслука каза Асен.

— Добре. Имаш я. Тръгвай!

— А ти?

— Аз ще спя един час... Главата ми се цепа от шибаната ти ракия.

— Ти я купи — ехидно възрази Асен.

— Все едно. Тръгвай! Аз ще спя...

Асен го прекъсна:

— С Габи, нали? Един ден ще си поговорим по този въпрос, брат ми — грабна каската, тресна вратата и излезе.

Няколко минути по-късно Габи излезе от банята с черно боди, боса и разтреперена.

— Ще ме любиш ли, парагваецо — глухо, примряла за хуй, попита тя, знаеше добре, че именно затова е отпратил брат си.

— Асен знае, че се чукаме...

— Не знае... Аз му казах!

— Защо?

Габи седна на канапето.

— Може да не съм светица, но не си падам по тройките, сеньор Гузман. Беше грешка, че му се отдадох.

Иван стана и започна да се съблича.

— Той е мой брат, да му ебеш майката... Габи го прекъсна:

— С тебе ще полудея, с него се чукам дежурно.

Иван отиде при нея, опипа я — беше готова за любов, трепереше... Беше я обзело „мръснишкото“ настроение, както самата тя се изразяваше. Тогава иззвъня телефонът. Габи скочи ужасена.

— Това е той!

— Кой?

— После ще ти кажа... Мълчи, моля те. Едно закашляне ще бъде фатално.

— Кой е той, какво говориш... — но Габриела не отговори, само сложи пръст пред устните си и вдигна слушалката.

Последва любовен разговор, какъвто и в булевардните романи се червят да лансират. Иван разбра, че Габи говори с годеника си, че жилището, в което пребивават, е негово, че той е в чужбина и че като се върне в отпуск през лятото, ще се оженят. Нещастният годеник чу куп лъжи. Габриела прекарвала богомолци от Триполи до Джеда — затова не я открил, когато я търсил, в момента била с прахосмукачката в ръка — не била идвала в дома му две седмици.

Гола от кръста надолу, боса и разгонена, тя мъркаше като ангорска котка и, ей богу, беше доста убедителна. Когато разговорът свърши, Габриела остана няколко секунди с гръб към него.

— Обличай се — каза тя. — Днес няма да се чукаме.

Стана му смешно. Тази малка курва разиграваше благоприличие и вяръност. Изправи се, отиде при нея и пхна ръка между бедрата ѝ. Габриела беше суха. Толкова по-зле за теб!, помисли той, наведе я, плю на задника ѝ, разтри течността с пръст около ануса ѝ и я облада анално. Габриела полудя. Колкото и да се мъчеше да запуши устата ѝ, екстазът ѝ пробиваше всичко, и озвучаваше квартала.

Иван се обличаше в рокерския костюм, когато Габриела излезе от банята. Беше свежа като роза, усмихната, забравила и благоприличие, и вяръност.

— Как се казваш? — попита той. — Имам предвид цялото ти име.

— Габриела Петрова Кирилова.

— На вратата пише — Мирков.

— Апартаментът е негов — Габи посочи с пръст телефона, но жестът беше достатъчно ясен.

— А той кой е?

— Боян Мирков, дипломат... мой годеник... или поне беше.

— Къде е аташиран?

— Хага... първи секретар. Иван се замисли.

— Кога иде се върне... В отпуск?

— През август.

— Дотогава няма да се виждате?

— Ще се видим — тихо каза Габи. — Вдругиден летя за Амстердам... Той ще дойде там.

— Добре — Иван взе каската. — Кажу му, че съм те ебал в гъза! — каза той и излезе тихо. Колкото по-малко съкооператори ги познаваха, толкова по-добре и за братята.

* * *

— Продане, спиш ли?

— Не.

— Къде са момчетата?

— Не знам, Поли... честна дума, не знам.

Легнала по гръб в полутъмната спалня, придърпала завивката до брадата си, Поли гледаше някакво телевизионно предаване, но старото ченге отдавна беше забелязало, че нито вижда сменящите се картинки, нито духом присъства в леглото му.

— Какво ще стане с децата, Проди?

— Не искай от мен да те лъжа... ще ги арестуват рано или късно. Колкото по-рано, толкова по-добре за тях. Поли затвори очи.

— Ще ги осъдят ли?

— Да. Ще лежат дълго. Ако ги заловят, преди да изхарчат парите — между пет и седем години, ако се закучи процедурата — между петнайсет и двайсет.

— Но те са деца — изхлипа ужасената Поли. Продан прекара пръсти през косата ѝ.

— Не са. Деветдесет на сто от престъпниците са на тяхната възраст, скъпа.

От очите ѝ рукнаха сълзи.

— А ако открият баща си?! Поли.

— Тогава и римският папа не може да им помогне.

IV

Козела направи двайсет лицеви опори, двайсет стомашни преси, плувна в пот и влезе в банята. Раните му зарастаха, но отвратителните белези щяха да останат за цял живот. Освежен, с мокра коса, бос и гол, Козела се върна в хола и през пердето се загледа навън. Мравуняк. Беше Великден и като че ли целият град беше по улиците.

Козела се облече, сложи слънчеви очила и излезе. Извървя цялата „Веслец“ с ръце в джобовете. Крачеше бавно, привидно спокоен и най-лошото — невъоръжен.

Големият бандит, бившето ченге и окаян грешник Козела отиваше на църква.

* * *

Братя Гузман ровеха из София като къртици. Квартал по квартал, улица по улица. Господи, колко е мръсна и грозна София!, мислеше Луис-Асен. Майка им да еба на тия дупки. Трябваше да наемем хеликоптери!, Хуан-Иван. Градът беше огромен, но малко по малко се приближаваха към централната му част. След като „пребъркаха“ вилните зони и панелните коптори, започнаха да влизат в квартали, които познаваха и не ги депресираща толкова, колкото „Обеля“, „Дружба“ или „Люлин“.

Вечер се връщаха грохнали от умора. Габи беше на полет. Хапваха на крак, взимаха по един душ и заспиваха мъртвешки. Почти не си говореха.

Беше първият ден на Великден, неделя, и все още почивен ден, когато Асен, премаял от умора и глад, реши да хапне кюфтета с бира и тръгна да търси бирария. Обиколи центъра, намери „Бира-скара“ от стар тип — точно това, което търсеше. Влезе, поръча три кюфтета с картофи и лютеница, халба бира и като му ги сервираха на шубера — бирарията беше на самообслужване — тръгна да търси свободна маса — намери, настани се и предчувствайки удоволствието (това беше любимата му храна от детството) разкърши схванатия си врат с вилицата в ръка... и се вцепени. От ъгъла се подаваше тяхното БМВ. Заряза всичко и излезе. Огледа внимателно колата. Нямаше съмнение — същите седалки, удара в задната броня... Да, беше открил баща им. Огледа ауспуха. Беше черен... Колата не беше карана отдавна. Баща им лежеше болен някъде наблизко.

* * *

Поли веднага позна Габриела Петрова Кирилова.

— Това е момичето — шокирана каза тя. — Откъде имаш тези снимки?

— Аз съм генерал от МВР — каза Продан и без повече обяснения излезе.

След десет минути „бръснещ полет“ със служебното си „Ауди“ той спря пред администрацията на „Аерогара София“. Нямаше го нито директорът, нито заместниците му. Работи ли някой в тази държава, мама му стара! Ръмжащ от вътрешен яд, той влезе в служба „Личен състав“. Посрещна го младо русоляво миньонче с кафе в ръцете и цигара в уста. Лицето ѝ веднага замръзна в маската на крайна досада.

— От три до три и петнайсет сме в служебна почивка — каза, готвейки се да му обърне гръб.

— Аз съм от МВР — кротко каза Проданов, показва служебната си карта от разстояние и седна. — Ела тук, малката, и ми отговаряй на въпросите. Ако ме излъжеш, сърди се на себе си.

Мария, така се казваше служителката, се подчини неохотно, но продължи да си пие кафето и да пуши цигарата... Проданов извади снимката от вътрешния си джоб.

— Познаваш ли тази жена?

— Естествено. Габи. Габриела. От пет-шест години е стюардеса при нас.

— Нещо повече. Трите имена, адрес, семейно положение.

Мария разбра, че се налага да се отнася със събеседника си сериозно, хвърли цигарата в недопитото кафе и се усмихна фалшиво.

— Не знам повече. Трябва да проверя в служебното ѝ досие.

— Провери — уморено каза Проданов. — След кратко ровене Мария издекламира:

— Габриела Петрова Кирилова, двайсет и пет години, неомъжена, немска гимназия и английска филология... Живее... „Лозенец“.

— Нещо друго?

— Това е... може да се уверите сам. Друго не знам. Познавам я, но не сме близки.

— Добре — Проданов стана и излезе.

Мария го излъга. Когато се увери от прозореца, че колата на ченгето потегли към града, тя отбори чантата си, извади GSM-а си и без колебание набра номер в

чужбина.

— Бояне, ти ли си? Здравей, Мария Матеева те безпокои. Габи при теб ли е? Удобно ли е да я чуя — и когато гласът на Габриела прозвуча в ефира, каза: — Търсиха те от полицията. Може да не е сериозно, но искам да знаеш. Това е. Допреди пет минути тук беше някакво високопоставено ченге. Приятно прекарване, скъпа, и специални поздравии на Боян. Чао.

Мария и Габи бяха стари приятелки, нещо повече, когато Мария и мъжът ѝ купуваха апартамента си, Габриела им даде две хиляди долара, които все още не успяваха да ѝ върнат. Колко години минаха? Две и половина... почти три!

* * *

Габриела беше хладнокръвна жена и не позволи на годеника си да разгадае състоянието ѝ.

— Защо се обади Мери?

— Да си бъррим.

Боян Мирков вдигна глава от документите, които четеше.

— Толкова кратко?

— Изглежда някой влезе в стаята ѝ — Габи вдигна списанието, което разглеждаше, и разговорът приключи, но когато Боян тръгна за посолството, като луда се хвърли към телефона.

По предварителна уговорка на десетото позвъняване някой вдигна слушалката.

— Габи съм — тихо каза тя. — Полицията е разпитвала за мен на летището. Трябва да изчезвате. Няма да им е много трудно да се доберат до този адрес.

— Сигурна ли си, че не е рутинна проверка? — беше Асен. — Не е задължително да търсят нас.

— Майка ви ме предаде — изкрещя Габи. — Махайте се по най-бързия начин и се постарайте да заличите всички следи. Всички!

* * *

Генерал Петър Кирилов беше сред полицейската аристокрация по времето на Живков. И ако Семерджиев не беше го уволнил, още щеше да носи генералски пагони. Петър Кирилов беше сравнително млад мъж, далеч преди пенсия и ако не беше озлобен на системата, може би щеше да му помогне.

Обади му се. За негова приятна изненада бившето величие се държа любезно и го покани на разговор в дома си, някъде из Лозенец. Проданов записа адреса, взе сакото си и излезе. Каза маршрута на шофьора си и затвори очи. Боже, как ми трябва почивка! Една седмица... или поне три дни!

Генералът от запаса Кирилов живееше в прекрасна, обвита в зеленина еднофамилна къща. Посрещна го на външната врата, държащ изкъсо озъбена немска овчарка, отбори му усмихнат.

— Добре дошъл, колега. Не се притеснявайте, Джилда само ще ви подуши и ще иде да си гледа кучешките работи.

Стиснаха си ръце.

— Извинявайте, че ви безпокоя, господин генерал...

— О. з. генерал.

— Генералът винаги остава генерал — Проданов съзнаваше, че любезничи фалшиво, но ситуацията беше деликатна и имаше нужда от съдействието на бившия разузнавач. Ако си спечелеше неприязънта му, нищо нямаше да постигне. — Благодаря ви, че ми отделихте малко време.

— Заповядайте.

Кучето наистина се успокои и се скри някъде в дъното на двора. Къщата беше прелестна не само отвън, тук бяха хвърлени десетки хиляди долара, но Проданов нямаше нито време, нито настроение да се наслаждава на вещи.

— Казах ви, колега Кирилов, аз съм генерал-майор Продан Проданов от отдела за борба с организираната престъпност.

Лицето на разузнавача стана каменно.

— Да, знам, генерале. Не знам друго обаче — с какво моята личност предизвика интереса на вашия отдел?

— Не вие лично... — Проданов го погледна в очите. Когато искаше, знаеше да гледа твърдо, упорито и заплашително. — Дъщеря ви Габриела е станала неволна пощенска кутия на двама престъпници.

— Габи? — Кирилов не скри ужаса си. — Не може да бъде!

— Може, господин генерал. Това са двама млади мъже, издирвани за банков обир от Интерпол — Проданов се усмихна тъжно. — За да ни е по-лесен разговорът, ще ви кажа, че те са синове на жена ми.

Проданов му разказа всичко, не скри дори унижителни за него подробности, без да уточнява кой е бащата на двамата мъже. Кирилов го слушаше мълчаливо. Когато се убеди, че ченгето е свършило, каза:

— Обадете се за оперативна група! Габи има годеник... може да е скрила момчетата в апартамента му... Той е дипломат в Холандия и тя често преспива там. Сега е при него...

— Знам — Проданов извади мобифона и поръча да му изпратят ударна бригада командоси.

Половин час по-късно проникнаха в апартамента на Боян Мирков. „Птичките“ бяха изхвъркнали. Проданов прегледа апартамента сантиметър по

сантиметър и намери десетки доказателства за присъствието им. Дотук поне се добра до нещо категорично — братята бяха в София.

— Да вървим, колега — каза на генерала от запаса Петър Кирилов, който беше настоял да дойде с тях. — Закъсняхме. Имам още една молба към вас. Поговорете с дъщеря си довечера. Обяснете й в колко сериозна каша може да се забърка, ако откаже да ни съдейства. Утре сутрин ще ви се обадя. Дано имаме по-добри новини.

Габи обаче беше упорито момиче и непоколебимо държеше на версията си.

* * *

Мъчеше го страхотно главоболие. Опита всички хватки на йогите, но нищо не помогна. Ще трябва да си купя аналгин, мислеше Козела с мокър пешкир на челото. Беше се заседял твърде дълго, а организъмът му не беше свикнал на застой. Кръвта му се беше превърнала в блато.

Козела изчака да се стъмни и тръгна да търси аптека. Огледа се, наоколо нямаше. Реши да се качи на колата и да си купи лекарства от центъра. Там поне знаеше къде какво се продава. Под перото на лявата чистачка белееше някакъв лист. Помисли, че отново някой претендира за мястото, на което е паркирал, и с нервни тръпки по гърба я измъкна. Разгъна листчето и прочете: „Татко, обади се на тел. 8991444. И. и А.“.

* * *

Иван се прибра и завари брат си заспал на канапето в хола на дипломата.

— Има ли знак — разтърси го грубо. — Събуди се, господин Гузман. Има ли нещо на беembeто?

— Не — Асен разтърка очи. — Все още няма нищо... но се обади Габи. Полицията е разпитвала за нея на летището. Предполага, че е заради нас.

Иван изтръпна.

— А ти какво предполагаш, глупако. Оная курва, майка ти, ни е изпържила. Прибирай всичко. До пет минути трябва да изчезваме оттук.

— Сериозно ли мислиш, че...

— Напълно сериозно. Действай! Ще се скрием в един частен хотел в Симеоново.

V

— Момчета — след дълго мълчание каза Козела. — Можете да застреляте Джон Кенеди и Интерпол няма да си мръдне пръста да открие убицеца, но ако откраднете и един долар от големите корпорации или, не дай Боже, банка, агентите им ще ви открият и на луната.

Беше един и половина през нощта, топло, дори душно. В тревата пееха щурци, някъде долу, между Симеоново и Драгалевци, се чуваше жабешки концерт, но всичко останало беше потънало в сън. Хазаите спяха отдавна, а Иван и Асен бяха единствените им наематели.

— Фактът си е факт, Интерпол е по петите ни каза Иван.

— Там е бедата, я! — Козела ядно повиши глас, но се овладя и продължи кротко: — Трябва много внимателно да преценим шансовете си и да изберем страна, в която Интерпол не действа.

— Има ли такива кътчета на планетата? — попита Асен.

— Едно от тях е Парагвай, но вие като кукувиците сте насрали това гнездо.

Козела стана, отвори хладилника на терасата и си напя водна чаша с водка.

— И аз искам — каза Иван.

Старият бандит се отпусна уморено на стола.

— Пийте, напийте се, насерете се, ако искате, но мислете. По най-бързия начин трябва да се измъкнем от страната.

— Габи ще ни помогне — плахо се обади Асен.

— Забравете я изтънчената курва — ядно, през зъби процеди баща им. — Тя е в ръцете на Проданов...

И наистина беше. Шефът на отдела за борба с организираната престъпност ѝ беше закачил опашка. Две момичета от службата се редуваха в наблюдението на Габриела, но тя беше дъщеря на ченге и усети, че я следят на първия половин час. На другия ден разкри и колежката ѝ.

Къдели са се сирили братята?, мислеше трескаво Габриела, решена на всяка цена да ги намери. Всъщност ѝ трябваше само Иван — тялото ѝ изгаряше за него. Чукането с официалния ѝ годеник беше вяло, скучно и, ей Богу, нямаше да се повтори. Боян я беше предупредил, че излиза в отпуск, а това означаваше, че тя трябва да напусне жилището му, преди да се е прибрал в София. Баща ѝ както винаги я разбира.

— Ти имаш връзка с някое от момчетата, нали? — попита той.

Габи кимна. Никога не беше лъгала баща си и само обич и разбиране беше получавала от него.

— Имаш ли представа къде са?

— Никаква — унило отговори дъщеря му. Старият разузнавач взе в длани лицето на Габриела, взря се в очите ѝ и тихо попита:

— Искаш ли аз да ги намеря?

Габи кимна отново и остави сълзите спокойно да се стичат от очите ѝ. Генерал Кирилов я целуна и излезе.

* * *

Генерал Петър Кирилов беше типичен макареновски възпитаник. Нито се казваше Петър, нито Кирилов, но някой от възпитателите в приюта го беше кръстил така и това име му остана за цял живот. Петър Кирилов беше пълен сирак и се беше заклел, че ако един ден, дай Боже, създаде дом, да бъде като орел над сигурността и спокойствието му.

Ожени се за красива и кротка жена, роди им се момиче, но най-същественният човек в живота му се оказа тъст му. Стар болшевик, един от създателите на Държавна сигурност, той го прие като роден син, изпрати го да следва в Москва, лично му връчи първото офицерско звание и го назначи в своята супер елитна служба „Разузнаване“, добила гражданственост като Първо главно управление на ДС. Покрай покойния си тъст Петър Кирилов растеше бързо, стана член на компартията и напълно искрено възприе идеите ѝ. Всичко вървеше нормално до появата на гнусния предател Горбачов... и неговият свят се срути. Петър мислеше, че хората в България — с малки изключения — живеят спокойно и щастливо, затова толкова го ужасиха озверелите улични тълпи, които крещяха „Червени боклуци!“, „Смърт на комунизма!“ и така нататък. Откъде се беше взела тази омраза, къде бяха сбъркали? Или самата система беше сгрешена?

Петър Кирилов живееше девета година с тези въпроси, притихнал и пасивен, а той не беше свикнал да бъде нито едното, нито другото. Мразеше демокрацията във вида, в който новият политически елит я Развираше. Цял живот беше работил против НАТО, сега влизането в Североатлантическия пакт се оказваше един от приоритетите на демократите. Не! Баста! Майната им, Петър Кирилов нямаше нищо общо с това, но имаше любима дъщеря, която може би се беше забъркала в опасни игри, а той имаше все още достатъчно връзки, за да бди над сигурността ѝ.

* * *

Беше три и половина сутринта, когато телефонът иззвъня. Никой не безпокоеше никого в такъв час, ако не беше спешно. Кирилов скочи и отиде в хола.

— Да.

— Сирак, аз съм. Позна ли ме по гласа.

— Развира се.

— Ние не търсим кой да е, а синовете на Козела. Знаеш ли тази незначителна подробност? — горчив смях насреща.

— Не — изумен каза Кирилов и седна несъзнателно на най-близкия стол. — Това усложнява нещата неимоверно много.

— Така е, Сирак — неприкрита ирония. — Някои колеги биха се изразили „прави ги невъзможни“. Мълчаха няколко секунди.

— Бързай, Сирак! След половин минута ще ми закачат „щепсела“.

— Искам среща с Козела.

— А с Бил Клинтън?

— Сериозно ти говоря. Ние сме бивши колеги, ветерани... и ако такова понятие съществува в природата — стари приятели.

Отново мълчание.

— Имам една идея, Сирак. Ще видим дали ще заработи. Ще се чуем скоро... И линията прекъсна.

* * *

След триседмично мълчание мобифонът на Козела се обади. Момчетата настръхнаха.

— Кой може да бъде? — изкрещя сънли вият Асен.

— Спокойно, храбреци. Това е едно ченге от Интерпол — включи апарата. — Кажу, Хакел.

— Ти само с мен ли поддържах връзка? — изненадан попита швейцарецът.

— Засега да. Казвай какво има?

— Вие провалихте една перфектна акция...

Козела го прекъсна:

— И вие се провалихте пред Сталинград, но не ти държа сметка, нали?

— Аз съм швейцарец, Козел.

— Не, ти си германецът Ханс Ото Хакелман, син на СС полковник Хакелман, личен адютант на Ернст Калтенбрунер.

Последва кратко мълчание.

— Собствено разузнаване ли имаш, Козел?

— Нещо подобно. Казвай сега какво има.

— Нашите служби търсят синовете ти.

— Не точно твоите, Хакел.

— Икономическата служба, не Интерпол. Те са най-старателните ловци на хора, Козел. Десет процента от плячката остава за тях.

— Знам, Хакел. Какво предлагаш? Да взема десет процента за главите на синовете си?

— Не, за Бога... но все пак, знаеш ли къде са?

— Не.

— Виж, Козел, преди да минем на нашата работа, искам да ти дам един безплатен съвет. Ако момчетата върнат парите, ще вложат целия си авторитет да минат по най-леката процедура.

Козела се разсмя искрено.

— И коя е тя, Хакел? От пет до петнайсет години в Сейнт Куентин?

— Съвсем без наказание не може да мине и ти го знаеш много добре.

— Точно за това ти се чудя на акъла. Аз съм баща, Хакел.

— И аз, Козел... Развирам те. Забрави. Но не забравяй, че си на оперативна служба при нас.

Козела се ядоса.

— Аз съм войник-ветеран, хер Хакелман. Край с бойните полета, оперативните задачи, активните мероприятия и прочие глупости. Изключи ме от компютъра, ако обичаш. Свършим ли този разговор, ще направя мобифона на парчета. Край с Козела! От сега до края на живота си ще отглеждам зеле, моркови, цвекло, карфиол и прочие. Сбогом!

Козела изключи апарата.

Синовете му го гледаха зяпнали, в очакване на някакво обяснение.

— Имате много глупав израз, момчета. Приличате на насрани деца.

— Кой беше този! — остро попита Иван.

— Шефът на ЦРУ за Европа — уморено отговори Козела, хвърляйки на пода мобифона със замаха на боксьор, нанасящ прав удар. — Отивам да дремна. Утре сменяме квартирата. Ще се върна в ранния следобед да ви прибера. Дотогава имате задачи. Ти — пръстът му се насочи към малкия брат, — отиваш и купуваш два GSM-а... Купи три. Представи се за чиновник от испанската легация, после вземи карти и се върни тук. А ти, Иване, знаеш ли къде е Захарна фабрика? — синът му кимна. — Там има тържище за автомобили. Отиваш с такси и излизаш с най-лъскавия възможен Мерцедес, който се продава... Цената е без значение. Показваш истинския си паспорт... Познавам манталитета на Проданов. През ум няма да му мине, че Козела ще дръзне такава провокация. Това е... А сега по леглата. Чака ни особен ден.

* * *

Въпреки вида си на сладникав американски актьор от зората на киното тип Рудолф Валентино, Джон Алберти беше суетен като травестит и безмилостен като пит-бул. Той носеше всички белези на латинската раса, от която произхождаше. Беше дребен, грациозен, черноок, и — нещо особено подозрително в Америка — беше с една глава по-нисък от синеоките си англосаксонски колеги и дълги години трябваше да преодолява незачитането и презрението им, преди с лични качества да стане агент за специални поръчки и да приеме с фалшива усмивка поздравленията на колегите си, които още дълги години щяха да чакат и ранг, и заплата като неговите. Това дребно, енергично човече от Кремона, Италия, емигрира късно, едва на шестнайсет години. Беше от американците, от потомците на пасажерите на „Мейфлауър“ и ако страната и администрацията ѝ, които боготвореше, бяха поискали от него да открие двама крадци и да върне плячката им в сейфовете на работодателите му, то това значеше, че той или ще го направи, или ще умре за финансовата мощ на Америка, част от която беше почнал да чувства.

Джон Алберти имаше на разположение всичко, което е необходимо на едно супер ченге — Е-талк, личен достъп до Интернет, спейсфон, сърчър — уред за проследяване на коли, хора, та дори достъп до телефонни разговори. Слабостта му обаче — той беше започнал да я отчита като бедствена беше, че

не познава нито България, нито манталитета на балканците. Целта им — ето какво не можеше да проумее. Как да си представи красивата ондулирана италианска глава, че всички участници в събитията си задаваха същия въпрос и не намираха отговор.

* * *

Проданов имаше цел. Трябваше да се добере до момчетата преди баща им.

Целта на Козела пък беше да не допусне арест на синовете си дори с цената на своя и техните млади животи. Той знаеше какво представляват американските зандани, знаеше също, че ако излязат някой ден на свобода (нещо доста съмнително), щяха да са се превърнали в хищни животни.

Целта на Сирака обаче беше да намери Козела. Не му желаше злото, напротив, уважаваше големия професионалист и беше убеден, че с общи усилия увеличават неимоверно шанса да спасят децата си.

Целта на Габи беше да открие братята, без да подозира, че Иван, за когото бленуваше и насън, я е изличил напълно от съзнанието си, а Асен е готов да даде живота си за нея, стига да му го поиска.

Целите обаче имаха лошото свойство колкото по-недостижими стават, толкова повече да се превръщат в каузи. Луд от ревност, в София се върна дипломатът Боян Мирчев, отиде направо в бившето ВКР, където баща му навремето беше генерал, и заяви на колегите без всякакво притеснение.

— Моята житейска кауза е да си върна Габриела Петрова Кирилова, дъщерята на Сирака — бръкна в джоба си и измъкна малък броунинг. — Ако не я намерите, ще сложа край на живота си.

Но това бяха битови цели.

Имаше и глобална цел. Пентхаус бързаше да се дестабилизира правителството, за да грабне властта, а за тази цел беше готов да си служи с всички пионки, съгласни срещу пари или сведения да служат на главната цел — Великата кауза власт.

VI

— Много съм разочарован, другари — започна Христов, заместник на Дебелия, новият Пентхаус, който всъщност беше много по-дебел от предшественика си. — Навремето се казваше: „Натискат ме от Москва.“, сега, срам не срам, ме натискат от Виена. Изхарчихме луди партийни пари да разкараме тия посрани демократи от властта, а те не само че не искат да падат, а напротив, гаврят се с нашите комсомолски лигльовци. „Завесата“ е бясна!

„Завеса“ беше задграничната централа на бившето ЦК на БКП начело с Огнян Дойнов. Медиите дълги години раздуваха фалшив конфликт между него и Андрей Луканов, но след убийството на основателя на „Пентхаус“ стана ясно,

че всъщност те са били кукловоди в общ спектакъл, абсолютно недостъпен за овчата сива маса комунисти.

— Оказа се, че нямаме кадърни кадри, шефе — обади се Стефан Марчев. — Трети опит правим да създадем надежден екип — Кур! Провал след провал, да му ебеш майката. Понякога се чудя откъде се пръкнаха тия некадърници.

— Ние ги създадохме! — каза троснато Найденов. — Селяндурчета, отрасли с качамак и цвик, пращат ли се в езикови гимназии? После в институти за международни отношения... няма значение дали в Московския, или някъде другаде по света.

— Нали са деца на наши хора — иронично подхвърли Марчев.

Найденов скочи. Наближаваше седемдесетте, но беше жизнен и подвижен. Тези, които го познаваха отблизо, знаеха също, че е изключително умен и два пъти толкова безскрупулен.

— Природа отдиhaет, колега, както се изразяват братушките. Качествата в една фамилия обикновено се проявяват през поколение. Някой да е чул нещо за синовете на Чърчил, Де Гол, Аденауер? Не, нали? Няма и да чуете, да не говорим за психопатите, които произведоха нашите вождове Сталин, Чаушеско... Няма защо да ходим на екскурзия из историята, достатъчно е да си припомним за неадекватната Людмила и дебилния Владимир Живкови.

— Няма смисъл да повтаряме неща, които всички знаем — Кротко се обади Пентхаус. — Събрал съм ви да хапнем едно агне, не е красиво да оставяме жените да ни чакат цяла вечер. Искам да ви подхвърля една идея и утре, Илинден по стар стил, да се съберем и да я обсъдим. Вкратце — трябва да съберем десетина млади офицери, най-високия чин капитан, да ги купим, да ги обучим и след една година да им поверим управлението на страната под ръководството на „Пентхаус“, Развира се.

Участниците в тайното заседание се смълчаха.

— Преврат? — попита Евтимов след известно време.

— Не, опазил ме Бог — ухили се Христов. — Бунт на капитаните! Нещо като революцията на карамфилите в Португалия. Младите офицери само ще оглавят народното недоволство, което ние ще изфабрикуваме.

Пентхаус се изправи.

— Преспете с тази мисъл, колеги. Утре ще ви кажа повече, ще ви покажа и досиетата на офицерите, които съм избрал. Ще обсъдим заедно кандидатурите им. А сега — на масата, агънцето ни чака!

* * *

Никой не е престъпник до доказване на обратното, но у всеки човек дреме по един див Звяр, който, разбуди ли се, мигновено го превръща в престъпник в очите на правосъдието.

Но има и друга гледна точка — тази на личността, а тя винаги е в разрез с така нареченото гражданско общество.

Проданов беше опитал да прави любов с жена си. Отново провал... шести ли, седми ли, не помнеше вече. Помнеше обаче конфузията, с която ставаха от леглото, а това го озлобяваше. Господи, как го озлобяваше! Превръщаше го в стар, проскубан Звяр и тежко на оня дивеч, който минеше пред очите му.

— Тръгвам, Поли — провикна се той от вратата.

— Чао — сухо каза жена му, без да се показва от спалнята.

Пред вилата го чакаше служебното „Ауди“ и охраната. Продан взе GSM-а си от адютанта.

— Търсил ли ме е някой?

— Не, шефе.

— Добре, карайте към министерството.

Щом седна в колата, ежедневието го пое. Какво имаше да върши в този огнен ден, който в осем сутринта приближаваше трийсет градуса? Какво ли не, по дяволите! След доклада при министъра в девет го чакаха дванайсет, коя от коя по-неприятни, срещи, но първата и най-противната беше с онзи американо-италиански позьор Джон Алберти, а за нея трябваше да бъде добре подготвен.

Министър Бонев отсъстваше, генерал Божидар Попов прие рапортите и шефовете на отдели се отправиха към кабинетите си. Беше девет и половина, когато директният му телефон иззвъня. Обаждаше се един от най-способните му сътрудници — куц, гърбав, стар ерген, но гений на радиоконспирацията.

— Шефе, зает ли си?

— Не, кажи, Компир?

— В този момент Козела и Сирака си пият заедно кафето.

Проданов настръхна.

— Къде?

— Не знам. Свързаха се по един неразгадаем код. Радиото имитира реклама, после — Два дни по-късно — се излъчи контра реклама

— Не ми говори глупости, Компир! — Кресна Проданов. — Намери го!

— Не мога — тихо и унило отговори сътрудникът му — без помощ.

— Каква помощ ти трябва, по дяволите! — този път Проданов се разкрещя истински. — Ще се кача при вас и ще ви пребия от бой, некадърници такива.

— Заповядай — кротко парира Компира, — но резултат няма да има.

— Чакай — Проданов отиде да пикае, наля си кафе и се върна на телефона. — Компир?

— Слушам, шефе.

— Каква помощ ти трябва?

— Искам спешно да извикаш Иван Развигоров.

Проданов отново избухна:

— Ти луд ли си бе, селяндур скапан. Та той е пенсионер от толкова години! — Проданов се задъхваше от яд. — Ще те уволня, Компир. За такива идеи в ЦРУ щяха да те застрелят.

— Дреме ми на хуя — спокойно каза Компира. — Децата ми няма да умрат от глад. Имай предвид, че Сирака и Козела са ученици на Развигоров и ако някой може да разгадае тайнописа им, е само той. А сега си еби майката. Ако още един път чуя заплахи от устата ти, няма да ми видиш очите...

Проданов отпи глътка кафе и каза:

— Извинявай, Компир, изнервен съм до смърт — но нямаше кой да го чуе.

Генералът допи кафето си, изправен пред прозореца, после набра номера на деловодството.

— Намерете спешно номера на о. з. полковник Иван Развигоров и се свържете с него. Кажете му, че го каня спешно на разговор. Ако приеме, уговорете часа и му пратете кола.

След десет минути секретарката се обади.

— Господин генерал, полковник Развигоров ще бъде тук в единайсет.

— Благодаря, момиче — Проданов затвори телефона и се обади по директния код. — Компир, Развигоров ще бъде тук след час и половина... в единайсет. Ела и ти.

— Не си в час, Проди! Вие ще дойдете при мен. В твоя кабинет освен да се напием, нищо друго не можем да свършим.

— Пичка ти лелина! — Кресна генерал Проданов. — Чакай ни!

След това си наля втора чаша кафе и седна да чака ченгето от Интерпол.

* * *

— Искате да играем ва банк, генерале?

— Досега как играем? — отегчено попита Продан.

— На индианци в гората, непреводим идиом — Алберти махна с ръка. — Няма значение. Синовете на Козела са синове на вашата настояща съпруга, нали?

Генералът кимна.

— Ако ги арестуваме, което означава дълги години затвор, или по-лошото — ако ги застреляме при опит за бягство или съпротива, как ще реагира жена ви!

— Предполагам, че ще бъде много нещастна.

— Предполагате?

— Да. Вкъщи на тази тема не се говори. Алберти запали цигара, отпи от кафето.

— Аз, генерале, не бих допуснал собствената ми съпруга да бъде нещастна.

— Така ли? — язвително попита Проданов. — И какво ще направите да облекчите мъките й?

— Всичко, включително бих подписал съюзен договор със Сатаната.

Продан разбра накъде бие агентът за специални поръчки.

— Искате да кажете, че съм в комбина с Козела и момчетата?

— Не аз, вие го казвате, но появи ли се и най-малкото подозрение в нечиста игра, оперативните екипи се сменят.

Проданов се усмихна кисело.

— Добре, че не ти определяш оперативната обстановка, американецо.

Алберти се изправи.

— Днес министър Бонев ще получи официален меморандум на Интерпол и моята служба, с които настоятелно се иска отстраняването ви по подозрения във връзки с престъпния свят.

— Алберти! — тихо каза Проданов.

— Кажете, генерале?

— Вън! И никога, под никакъв претекст, не се мяркайте пред очите ми.

Когато американецът излезе, Проданов повика най-нахалния папарак на министерството.

— Знаеш ли кой е Алберти?

— Развира се, шефе. Току що излезе от кабинета ти.

— Искам да го различиш. Ако се налага да влезеш в гъза му, и там ще влезеш. За това ти се плаща. Разбра ли? Захари Захариев — Шопа се ухили от уши до уши.

— Умирам за сериозна работа, генерале.

Проданов посрещна бившия си колега Иван Развигоров — масивен, белокоп мъж на среден ръст, но с видима физическа мощ и тяло, лишено от грам тлъстина.

— Как се сетихте за стария бракуван кон, Продане? — попита о. з. ченгето, подавайки му ръка.

— Всички сме за бракуване, Разви... — уклончиво каза генералът. — Ела, Компира ни чака.

— О-хо, става сериозно — каза Развигоров. — Какво иска старият вампир?

— Да вървим, ще видиш.

Компира и Развигоров бяха от Самоков и заедно бяха постъпили на служба. Иван Петков — Компира беше физически обременен с крехко здраве, затова толкова сполучливо се запълваха с така наречения Разви. Единият мислеше, другият действаше. Навремето Развигоров дори го беше канил за кум, но получи тъжен отказ.

— Не съм фотогеничен, копеле.

Въпреки това дойде на сватбата с нов черен костюм и направи най-скъпия подарък на младото семейство. Първият хладилник на Развигорови беше от Компира.

Когато с Проданов влязоха в кабинета на Иван Петков, Развигоров се провикна:

— Посрещай гости, стар воден плъх — но като срещна лицето на министър Бонев, млъкна сконфузено.

— Виноват, господин министър.

— Няма нищо, полковник, и аз обичам да се шегувам със старите си приятели.

Седнаха мълчаливо около масата за заседания, сервираха им кафе и докато го пиеха, Компира каза:

— Трябваш ми, Разви. С разрешението на министъра те каня да се върнеш в службата. Развигоров се разсмя кисело.

— Аз съм извън играта от години. Кой знае какви чудеса от техника сте въвели и какво... да ги гледам като теле железница? Благодаря, господин министър, но аз отдавна съм се деквалифицирал.

— Разви — продължи да говори Компира, без да реагира на отказа. — Предстои една много люта битка между ветерани. Сирака и Козела са се съюзили срещу цял свят — нашето МВР, Интерпол, ЦРУ и така нататък. По нечия поръчка опитаха да убият министъра във вилата му. Чия поръчка? Момчетата на Козела са откраднали близо половин милион долара и някой от специалните агенти е тръгнал за парите. За парлама изпратиха една латиноамериканска оперета, някой си Джон Алберти, но се басирам хиляда срещу едно, че истинските авджии са други...

— И са отдавна в София — прекъсна го Проданов.

— Точно така... Ти, самоковски глупако, се славеше с най-добрия си нюх. Сам казваше, че струваш колкото една дузина немски овчарки. Сега е моментът да го докажеш.

Развигоров пиеше кафето си мълчаливо, но напрегнато, и всички виждаха колебанието му.

— Името Хакел говори ли ви нещо? — най-накрая попита той.

— Резидентът на ЦРУ в Швейцария? — каза Проданов. Развигоров кимна.

— Това му е легендата. Всъщност той е човекът, който планира, организира и провежда мокрите дела на Изток. Щом Козела е опитал да убие генерала, значи действа под неговите заповеди, което означава, че ще се появи отново.

— От теб искам да ми кажеш как да го спрем! — почти изкрещя Компира.

Развигоров отново се усмихна кисело.

— По мое време Хакел оперираше от хотел „Савоя“ в Цюрих, хотел „Игнатия“ в Солун и „Хилтън“ в Бейрут. Не вярвам да си е променил навиците. Проверете! Сгащите ли Хакел, Козела е в ръцете ви.

Мълчаха дълго, министърът запали лулата си.

— Защо мразиш Козела, Развигоров?

Разви поклати глава.

— Грешите, не го мразя, напротив, той е от малкото ченгета, които истински уважавам, но законът... Обичам законността, Проди, въпреки че ни преди, ни сега се е спазвала. Сирака ми е бил началник дълги години. Справедлив и честен мъж... и смел. Сам е изплувал от калта и освен за

семейството, което обожава, за нищо друго не му пука, уверявам ви. Ако сте принудили Сирака и Козела да тръгнат срещу вас, направили сте грешка, която много трудно ще поправите!

— Ти! — каза Компира.

— Какво аз?

— Ти ще ги спреш.

Развигоров се засмя искрено развеселен.

— Ти чуваш ли се какви ги дрънкаш бе, самоковски Компир. Та аз съм пенсиониран полковник от миналия век... дето има една дума. Това е работа за млад човек. Да иде във Виена и да различи така наречената „Завеса“ на бившето ЦК, да си завре носа в казармите — болшевиките агитират младите офицери да вземат властта, знам го от зет ми, капитан от Горнобанската танкова бригада...

Министърът се изправи.

— Вие ще свършите тази работа, генерал Развигоров! — Високо каза той, после снижи тона — с хората, които си подберете. Операцията ще я кодираме като „Прочистване“, вас като Чистача. На добър час!

Министърът се обърна и излезе.

— Ще ти скъсам главата, Компир! Таман бях забравил какво е да си под пагон.

— Ще си припомниш, шефе — хитро усмихнат, каза старият му приятел, стана и с кривото си тяло докрета до подобие на бар, извади бутилка коняк, чаши и се върна на масата. — Господа, това събитие трябва да се полее! — после се обърна към Развигоров и му размаха пръст. — И ти забранявам да ми се дървиш. Без мен щеше да станеш генерал на путкин ден.

Половин час по-късно Проданов извика Развигоров в кабинета си.

— Седни, Разви. Ще пиеш ли нещо?

— Ако имаш водка, давай, че тоя коняк ми скъса червата.

Проданов извади бутилка „Финландия“ от хладилника, бутилка газирана вода и ги остави пред него.

— Ти няма ли да пиеш?

— Ще пия, като измия чашите.

— Нямаш ли секретарка?

— Имам, но я държа далеч от пороците си — Проданов донесе две големи и две по-малки чаши и седна. — Наливай!

— Ти си домакинът. Проданов взе бутилката.

— Превземаш се, Разви. Не е в твой стил. Развигоров се засмя, бялнаха се едрите му здрави зъби.

— Много вода изтече, откакто не сме се виждали, Проди. Навремето аз бях Разви Звяра, а вие дребни офицерчета за още по-дребни поръчки. Но животът е ташак работа, както сам виждаш. Днес ти си генерал-лейтенант, шеф на една от най-шибаните служби в министерството, а аз, макар току-що произведен генерал, се явявам твой подчинен. Ако ти наляя водка и някой види,

ще си рече: „Разви се подмазва на шефовете!“ — Развигоров отново се заля от смях. — Водката е прекрасна, Продане. Компира никога нищо не е Развирал от пиене.

Пиша мълчаливо, после Продан каза:

— И сега какво, ние с теб се явяваме тандем, така ли?

— Тандем се прави от патрулиращи ченгета. От нас, господин генерал-лейтенант се очаква да се превърнем в бич Божи! — Развигоров се замисли, а и Проданов не бързаше да вземе думата.

— Сирака не знае, че съм се върнал в министерството, утре, най-късно вдругиден, ще научи, но аз ще го намеря тази вечер. Ще се опитам да му спася гъза, ако не е закъсал много. Знаеш каква орлица-майка беше за всички нас навремето, дължа му го. Ако успея, ще тръгна срещу Козела...

— Ще тръгнем срещу Козела, Разви!

— Не, казах: ще тръгна срещу Козела. Ти ще стоиш тук под вентилатора, а аз ще ти го доведа жив или мъртъв. Това копеле не е лъжица за всяка уста — Развигоров се изправи. — Благодаря за водката. И още нещо, не подценявайте конспирацията в армията. Проданов кимна.

— Още сега ще разпоредя оперативно наблюдение. Кога ще дойдеш тук?

— Утре сутринта за оръжие, бронешилетка, каска и всичко необходимо. Компира ще се погрижи. Ти обаче ще трябва да ми осигуриш пропуск и служебна карта.

— Донеси четири снимки. Половин час по-късно ще имаш всичко необходимо.

* * *

Козела беше наел една частна вила в Панчарево. Собствениците си я бяха върнали по закона за реституцията, но живеяха в Париж и за тях беше добре дошло един благообразен господин на средна възраст да се грижи за имота им, отколкото мангасарите да го разграбят. На всичко отгоре Козела им беше предплатил в долари за половин година и поднесъл приемлива легенда.

— Не живея добре с жена си, а ми се налага да напиша една книга на спокойствие! — Беше казал Козела на собственичката.

— Каква книга? Роман? — любопитно го бе попитала тя. Козела се бе усмихнал, колкото му позволяваха шевовете.

— Не, госпожо, изследвам специална материя.

Жената не попита повече.

Къщата беше в средата на вилната зона, но имаше близо два декара двор и беше строена така, че да не се вижда от никъде. Гъста зеленина я ограждаше на три пръстена, един оwoщен — Край оградата, втори — на стотина метра от нея и пред самата вила — пояс от борове и декоративни храсталаци. Идеално убежище, беше помислил Козела при първия оглед. Ебати мухлясалия зандан!, синовете му, но само Иван събра кураж да го каже.

— Млък! — изсъска ченгето. — Първо, вие сте във вилата на царски министър. Достатъчно е да видите библиотеката и картините, за да престанете да лаετε, и второ, вие сте мои затворници! Уверявам ви, че е за предпочитане пред кой да е щатски федерален пандиз.

На третия ден момчетата оцениха достойнствата на къщата, ядяха плодове като не видели, измислиха си някаква игра подобна на боулинг и престанаха да мрънкат. Козела ги дебнеше под око. Бяха започнали да спят по десет часа, да ядат до припадък. Една съседка беше наета да доставя храна и да готви и много скоро изразът на лицата им се промени. Напрежението от очите им падна, вече не се чувстваха преследвани зверове, руменината по бузите им се възвърна и отново станаха деца.

Козела лежеше по гръб, четеше почти механично някакво криминале — „Горещата конспирация“ от някой си Робърт Лъдълм — и чакаше да дойде време, за да отиде на среща със Сирака. Какви глупости пишат тия съвременни писатели, мама им да еба!, мислеше той с нарастващо раздражение. Натъпчат се с информация за новите технологии и мислят, че това е достатъчно. Деца бягаха сами от охраняван дворец в Бахрейн, един седемдесетгодишен старец действаше по-бързо и ефикасно от Джеймс Бонд на млади години! Козела прескачаше цели глави, когато суперменщината му идваше в повече, но когато мъж и жена — ченгета — попаднаха разкрити в дома на супер врага и успяха да насъскат собствените му хищни птици срещу него, Козела затвори книгата, хвърли я на масата и разтри белезите по лицето си. Какво ли не го болеше, по дяволите! Но трябваше да стиска зъби, докато измъкне себе си и онези двама млади крадци — синовете си, на безопасно и недостижимо за дългата ръка на Интерпол място. Кое обаче беше това кътче на света, мамичката му? в Европа и Северна Америка нямаше такова обетовано парче земя. Момчетата бяха направили от Парагвай най-опасната страна за себе си, а тя приютяваше охотно престъпниците на целия свят — от нацистките СС офицери, до компрометирани мафиоти от всякакъв цвят и националност. Островите в карибския басейн бяха под американски контрол, а именно дългата и безмилостна ръка на американската данъчна полиция беше по петите им. Оставаше Мексико, заветното, бленувано Мексико, но пътят дотам беше свързан с много рискове...

Козела погледна часовника си и стана. Беше време да тръгва за среща със Сирака.

Завари момчетата да играят табла в беседката зад вилата. Бяха се скарали, готови да се хванат за гърлата.

— Спокойно — баща им затвори таблата. — Като не знаете да губите, няма да играете!

— Къде си тръгнал? — попита Асен.

— На среща с един бивш колега. Ще взема такси, вие пазете вилата.

— Ще вземеш такси при три коли в гаража? — възкликна Иван. — Ти си луд.

— Може и да съм луд, но ще взема такси.

— Аз излизам! — заяви Иван вироглаво. — Ще ида да вечерям като човек, после на дискотека... Имам нужда от жена, аз не съм чекиджия, баща ми.

Козела ги изгледа изпод вежди. Да, може би една вечер на разтоварване нямаше да им е излишна.

— Излезте, но се разделете. Където и да ходите, ходете поотделно! В никакъв случай не се събирайте двамата! Ясен ли съм?

— Да, татко... — каза Асен. Козела го прекъсна:

— Вземете беembeтата и дръжте GSM-те включени. По някое време ще ви потърся.

* * *

— Здравей, Козел — Сирака стана от стола и му подаде ръка.

Бяха в едно абсолютно празно витошко заведение. В течение на разговора се разбра, че е собственост на о. з. генерал Петър Кирилов — Сирака.

— Тук този прякор не е здравословен, Сирак — каза Козела, стискайки ръката му.

— Бъди спокоен, тук всичко е здравословно. Сядай! Какво ще пиеш?

— Водка със сода.

Сирака вдигна ръка. Веднага се появи млада келнерка и почти мигновено изпълни поръчката.

— Наздраве, Козел.

— Наздраве... Добре изглеждаш, Сирак, да не ти е уроки.

И двамата се засмяха криво, дежурно и напълно фалшиво.

— Отдавна не бях чувал добри думи за себе си — Сирака запали цигара, облегна се на стола. — Помниш ли Иван Развигоров?

— Разви Звяра? Естествено. Цял живот ме е мразил по неизвестни за мен причини.

— Добро попадение на министър Бонев. От вчера, с чин генерал-майор, Разви се е върнал в службите и утре е по петите ти.

— Сигурен ли си?

— Деветдесет на сто. Тази вечер, в седем и половина, ще дойде вкъщи. В седем и четирийсет ще съм сто процента сигурен.

— Откъде знаеш, че е обратно в къпа?

— От мои частни източници, Козел. Не случайно целият ми живот премина в онова министерство. Пиха мълчаливо.

— Защо ми правиш тази услуга, Сирак? От мене никога нищо добро не си видял.

— Нито лошо, Козел... Както и да е, не допускай Разви близко до себе си и измисли начин да срещнем децата. Дъщеря ми се поболя по един от синовете ти... цяла бащичко, не казва кой.

Козела мисли дълго.

— Това заведение безопасно ли е?

— В известен смисъл... Колкото може да бъде сигурна софийска кръчма, но е моя собственост и мога да го затворя, когато поискам. Като днес например. Козела допи водката си и стана.

— Утре вечер в осем доведи момичето тук. Аз ще ви заведа при синовете ми.

* * *

Габи вечеряше с Боян Мирчев в „Руския клуб“. Беше приела настойчивата му покана с досада и не малка доза неприязън. Аз започвам да го мразя!, мислеше тя, докато се готвеше за излизане. Закъсня с двайсетина минути и завари Боян разтревожен, вперил поглед във вратата.

— Вече мислех, че няма да дойдеш — нервно каза той, докато я настаняваше на масата.

— Най-добре беше да не идвам — дръзко, гледайки го в очите, каза Габриела. — Поръчай ми едно уиски. Вечеряла съм.

— Габи!

— Слушай какво ти казвам, Бояне. Само едно уиски със сода... и речта ти.

— Каква реч?

— Не може да неси си подготвил многоточкова реч на тема колко съм неблагодарна и какво прекрасно семейство бихме могли да бъдем.

— Ще бъдем, Габи.

— Никога!

Приближи келнерът и временно разсея напрежението на масата. Мълчаха, докато чакаха да изпълнят поръчката им. Габи разсеяно рееше поглед по масите, Боян се мъчеше да преодолее обидите и да превземе моралния връх в този видимо тежък разговор.

— Наздраве — каза Габи, — и не се сърди като децата. Бяхме заедно, вече не сме, това е. Трябва да свикнеш, Бояне.

— Преди ми викаше Боби — Все повече губещ почва под краката си, промълви той.

— Това беше едно време и никога няма да се повтори.

Мирчев се облакът на масата.

— Но защо, Габи... Ние се обичаме, обявихме годеж, скоро ще станем семейство.

— Ти имаш температура — с леден глас и очи, пълни с презрение, го прекъсна Габриела. — казах ти: дойдох за последен път и да чуя за последен път „много важните неща“, които имаш да ми казваш, въпреки че идеално знаех накъде ще поведеш разговора. Но, Бояне, това беше краят. Ще си допия бавно питието и ще си ида завинаги. Точка!

— Излагаш ме пред колегите...

— О, стига глупости! — Габи повиши глас, но бързо го смъкна. — Твоите предани приятели до един искаха да ме чукат. В това отношение съм чиста пред теб. Можеш да им го кажеш!

Боян Мирчев се облегна отново в стола, изпи полу на екс ракията си, поръча нова, изчака и попита:

— Нали знаеш, че имам връзки в разузнаването?

Габи кимна.

— Като започна тази криза между нас, първоначално я отдадох на женски капризи, после си рекох, че се е появил някакъв любовник. Временна страст — както пламва, така гасне, но после...

В този момент Асен влезе в „Руския клуб“. Беше сам. В първия момент не я видя, но като седна и взе менюто, погледите им се срещнаха. Габи издебна Боян, докато бъркаше в салатата си, и му направи знак да не се издава. Асен кимна разбиращо.

Габриела нервно прекъсна Боян:

— Поръчай ми още едно уиски, моля те. Аз ще си го платя.

Той изпълни молбата ѝ. Едва сега Габи си даде сметка, че е пиан. В нейната компания пиеше втора евксиноградска гроздова, но преди това кой знае колко си беше подложил за кураж.

— Момче, още един „Паспорте“ със сода и много лед — и продължи като на себе си: — Щяла да си плаща питието! Ей, моя любов, все още жена не си е плащала сметката на масата на дипломата Мирчев! — гласът му зазвуча нервно, пиянските нотки се чуваха.

— Извинявай, ако съм те обидила — примирително, дори извинително, каза Габриела.

— Обиждаш ме, Развира се! Обиждаш ме непрекъснато! Цялото ти поведение е кръвна обида за мен — Боян преполови чашата, затисна огъня с вода. — Докъде бях стигнал... А, да, та моите хора от разузнаването ми разкриха причината за разрива — Боян се усмихна разкритично, злобно, пиянски. — И така, Габриела Петрова Кирилова, дъщеря — единствена дъщеря — на великия Сирак, в кой от двамата сина на Козела си влюбена, в Иван или Асен?

Габриела изтръпна, но успя да се овладее.

— За пръв път чувам тези имена!

— Да, така си казала и в следствието, но нашата информация е друга. И така, любов моя, преди да отида да се изпикая, искам да ти се закълна тържествено. Аз ще се добера до братята преди теб и тогава — тежко им! И в Ханой ще завидят на смъртта, която съм им замислил.

Боян се изправи, залитна, намигна ѝ пиянски, но овладя походката си и тръгна към тоалетните, които бяха на втория етаж. Когато се увери, че е завил по стълбите, Габриела скочи, сграбчи чантата си и отиде на масата на Асен.

— Имаш ли кола?

— Да.

— Тръгвай!

— Но аз току-що си поръчах вечеря.

— Майната й на вечерята, ще я плати видният дипломат Боян Мирчев, който утре от вестниците ще научи, че е уволнен от Министерството на външните работи.

Габи хукна към изхода, Асен се поколеба за миг, но я последва.

* * *

Иван Развигоров имаше стара прострелна рана от куршум, който беше минал през десния крак и излязъл през левия. Куршумът, Развира се калибър 7.65, само да беше минал десет сантиметра по-горе или по-долу, щеше да го остави без крака. Имаше и други рани, но за тази полагаше грижи, иначе трудно ставаше от леглото.

Жена му Мария го посрещна ласкаво за обяд — Както винаги в последните двайсет и пет години. Целуна го, повдигайки се на пръсти, и заповяда широко усмихната:

— В банята и на масата!

Разви прегърна жена си, прокара пръсти през започналата й да посивява коса, целуна я по темето.

— Какъв буламач си сготвила?

— Чушки пълнени.

— Червени с месо? — То се Развира от само себе си, генерале.

— Идвам.

Иван Развигоров се изми, смени лапите с меча мас и живовляк, които жена му беше приготвила — процедура, която извършваше всеки ден от десет години насам без грам ропот или каквото и да било демонстративно недоволство, и седна на масата.

Пълнени чушки беше любимата му манджа, а никой по-добре от собствената му жена, този верен войник Мария, не можеше да я сготви.

— Дъщеря ти обади ли се? — с пълна уста и искрена лакомия попита той.

— Довечера ги поканих на вечеря.

— На чушки?

— Не, глупчо, знаеш, че Вили не обича варено. На гювеч.

— В колко часа?

— В седем... Когато дойдат.

— Аз ще се прибера към девет, Маре. Отвори ми се извънредна работа.

Телефонът извънтя. Мария, която не обядваше, но седеше срещу него на масата, стана и вдигна слушалката.

— Да. Обядва в момента. Толкова ли е спешно? За кого да предам?

Разви дъвчеше залька си с лошо предчувствие. Не можеше да си спомни от колко години никой не го беше безпокоил в дома му между два и четири следобед.

— Кой е? — попита с пълна уста той.

Мария вдигна рамене и запушвайки мембраната с длан, каза:

— Приятел.

Старият боен кон преглътна, проми устата си с глътка бира и взе слушалката.

— Развигоров.

— Навремето казваше: Развигоров слуша. Нямахме никакво съмнение, говореше с бившия генерал Иван Милетиев.

— Прав си, това беше навремето, Козел. Човек лесно губи войнишките си навици. Най-малко теб очаквах да чуя. Казвай!

— И аз не се обаждам с удоволствие, Звяр, но понякога принудата прекъръшва и чест, и достойнство, и старите войнишки закони, ако искаш.

Развигоров стана от масата и се отпусна на канапето със слушалката в ръка.

— Стреляй в десетката, Козел! Какво искаш?

— Първо, честито производство, генерале. Ние, ченгетата, сме страшни курви. За една нашивка сме готови да служим и на дявола.

Развигоров се засмя.

— Има такова нещо, но това не е причината да ми се обадиш, нали?

— Не, Развира се! Слушай, Звяр, между нас може да има стари дразги... откровено казано, не си спомням истинските поводи, но преди да тръгнеш срещу моите момчета, спомни си, че имаш жена, дъщеря, внуци...

Телефонът заглъхна. Развигоров мълча умислен и свъсен няколко минути, после набра номера на Компира.

— Обади се Козела. Знае всичко. При вас има негова къртица.

— Едва ли — беше отговорът. — По-скоро на Сирака. Все още го боготворят в службата.

— Както и да е — ще му задам въпроса ребром тази вечер. Ела на вечеря, Марето е сготвила гювеч.

— Ще дойда — каза Компира и изключи линията.

Генерал Петър Кирилов — Сирака беше всеобщ любимец в министерството, докато онзи празноглавец Семерджиев не го принуди да подаде преждевременно оставка. Свикнал беше на суровите нрави на сиропиталищата, видял беше какво значи силните да малтретират слабите, а овластените подчинените им, и в личния си, а после и в професионалния живот на суперченге.

Сирака беше горд мъж и не търпеше нито тиранията на висшестоящите, нито допускаше да бъдат малтретирани подчинените му. Налагаше волята си любезно, но твърдо, и принуждаваше шефовете да го уважават. А подчинените го боготворяха. Знаеха, че докато Сирака е във ведомството, с тях нищо кой знае колко лошо не може да се случи, камо ли да бъдат унижени безпричинно. Генерал Кирилов беше безспорен експерт в занаята си и това го правеше

неуязвим, докато Семерджиев не реши да се подмазва на онази настъпена жаба Жельо Митов Желев. Тогава Сирака викна момчетата на „Шумака“, почерпи ги и тихо, без женски истерии излезе в пенсия. Развигоров — Звяра беше един от тези, които най-много съжаляваха за шефа си, но скоро, при втората „метла“, сподели неговата участ.

Разви спря ладата си на „Орлов мост“, избра красив букет за жената на Сирака. Беше седем и петнайсет, а срещата им беше в седем и половина.

Сирака го посрещна все така строен, красив като актьор от американското кино на петдесетте години, но с остър, подозрителен поглед, който Разви Звяра виждаше за първи път у него. Стариият вълк си пазеше бърлогата и щеше да го прави с всички средства — позволени и не чак толкова.

Развигоров дойде в службите от военното контраразузнаване и вече с прякора Разви Звяра. Беше як като славонски дъб, бърз, съобразителен, умен и Сирака веднага го взе в екипа си. Тогава бяха провели един единствен разговор.

— Искаш ли да работиш в моя отдел? — беше попитал Сирака.

— Да — без да се замисля, беше отговорил Развигоров.

— Задоволява ли те заплатата?

— Прилична е.

— Имаш ли нужда от битово устройване?

— Не.

— Ще ми кажеш ли откъде идва този прякор — Звяра?

— Не.

И тогава това беше всичко.

Сега обстоятелствата бяха съвсем различни. Сирака беше пенсионер, а бившият му подчинен — действащ генерал от МВР и де факто негов наследник като шеф на отдел „Издирване“.

Беше топло, седяха на маса в беседката пред къщата. Пенсионираният генерал чакаше своя бивш колега, отпиваше от ракията, бодваше градински домати и се усмихваше приветливо.

— Заповядайте, генерал Развигоров — каза той. — Цяла вечност не сме се виждали.

— Така се случи, генерал Кирилов... Двама пенсионери... Всеки с грижите си...

— И изведнъж ти отново си на служба, Разви. Подозирам, че те ревоенизираха с определена цел.

Разви се замисли, все още държащ глупаво букета в ръце.

— Да, Сирак. Говорих с Компира, знаеш, той те обожава... Казах му: не искам никакви генералски еполети, ако ще искате от мен да навредя на Сирака.

— И какво ти отговори Компира?

— Целта не си ти, а Козела. Пролял е много кръв — и чужда, и наша... Той няма право да съществува, брат!

Сирака мислеше, загледан пред себе си, но едва ли виждаше нещо.

— Какво общо има с мен Козела, Звяр? Аз почти не излизам от тази къща?

От входа се появи жена му и разговорът естествено затихна. Разви скочи, поднесе цветята, целуна ѝ ръка.

— Радвам се да ви видя, госпожо Кирилова.

— И аз, Разви — жената се усмихна непринудено. — Ще останеш за вечеря, нали?

— О, не. Жена ми е поканила на гювеч фамилията. Длъжен съм да съм там.

— Прав си — Кирилова огледа масата — да не би да липсва нещо и каза: — Благодаря за прекрасните цветя, Разви. Специални поздравии у вас — и се прибра в къщата.

Отпиха по глътка ракия, запалиха цигари и се вторачиха един в друг като боксьори в очакване на гонга.

— Къде е дъщеря ти, Сирак?

— А твоята, господин генерал?

— Довечера ще бъде на вечеря вкъщи с детето. Поканих и Компира. Заповядай и ти. В моя дом твоето име е на висока почит, брат.

Сирака скочи.

— Не знам къде е! Заклевам се, че ще науча обаче! По една дъщеря ни остана в този живот, Разви, трябва да ги пазим!

Генерал Развигоров — Звяра мълча дълго, после каза това, което Сирака и без това знаеше и чакаше да чуе.

— Обади ми се Козела, Сирак. Не питам от къде е взел номера на служебния ми GSM. Знаеш, синовете му ги търси Интерпол за грабеж. Аз обаче знам, че Козела и момчетата са някъде тук. Преди да тръгна срещу тях, искам да прибереш Габриела. Не искам да мисля, че като се добера до леговището му, вътре ще е и твоето момиче.

Сирака кимна разсеяно.

— И аз не искам да го мисля, Звяр. Няма да те лъжа, тя се е свързала с един от двамата млади — нито знам кой е, нито съм го виждал.

— Знам, Сирак. Колко време ти трябва — колкото кажеш, толкова? С теб няма да бъде дребнав.

Сирака мисли дълго. Изпи на екс една чашка ракия, наля си друга.

— Какво ще кажеш за една седмица, Разви. Много ли е?

— За теб нищо не е много. Имаш я, но след това започвам да действам. Това е мъжка дума, нали?

— Да — Сирака стисна протегнатата му ръка. — Благодаря.

— Дължим ти го всички — Развигоров стана. Сирака го изпрати до вратата, но Разви, вече запалил старата си лада, почувства въпроса.

— Кажи, Сирак?

— Навремето, като те приемах в отдела, те попитах защо ти викат „Звяр“. Тогава не ми отговори. Сега ще ми кажеш ли?

— Не — Разви Звяра включи на скорост и бавно се запуска по улицата. Същата нощ Козела заведе Сирака при децата.

* * *

Джон Алберти се облече като манекен, обилно се заля с „Паша“, качи се в служебната си „Тойота“ и тръгна към центъра. Отиваше в педерасткия бар „Спартакус“, където имаше уговорена среща с един от информаторите си. Алберти беше нормален мъж и не обичаше такива свърталища с тези нещастни гейове, но щеше да бъде в още по-лошо настроение, ако знаеше, че Компира — по заповед на Проданов — му е пратил опашка свой човек и под масата е включен високочувствителен бръмбар.

Алберти влезе в гърмящата дискотека, веднага се намериха няколко педита, които да му направят неприлични предложения с език. Беше привикнал с какви ли не помийни ями и това не го притесняваше ни най-малко, още повече, че беше въоръжен до зъби, макар и незабележимо за аматьорско око.

Алберти си проби път през танцуващите педали, травестити и момичета... имаше много момичета и някои от тях не бяха за подценяване. Като си свършеше работата, щеше да се огледа по внимателно за подходящо женско месо.

Алберти застана срещу бармана и каза на твърдия си, но безотказен български:

— Търся Чоли.

Барманът го изгледа разсеяно.

— Ако вие сте Дейвис, втора двойка вдясно.

Да, той беше Дейвис и отиваше на среща с един от най-големите млади боклуци на София. Заобикаляйки дансинга, Алберти намери онова „Резерве“, което най-вероятно беше за него. Седна с гръб към стената и се огледа. Беше виждал стотици бардаци от този род, по-дискретни, по-откровени, но никога по-жалки. Веднага се хвърляше на око, особено за професионалист като него, че тук има концентрирано месо за всички вкусове — Като в скотобойна в очакване на купувачи... а купувачи нямаше.

— Господин Дейвис?

— Сядай, Чоли — Властно, но тихо заповяда агентът на Интерпол. — И по-рядко ми споменавай името.

— Развирам, господин...-Чоли преглътна продължението. — Кой ви даде името ми, пък и явките?

— Без значение. Ти не си педераст, нали?

— Не, за Бога, напротив... Алберти — Дейвис го прекъсна грубо.

— Добре, не обичам хомосексуалистите, а имам една специална работа за теб.

Чоли направи най-невинната си физиономия.

— Тресе ме ужасна абстиненция, господин... — отново преглътна името.
— Може ли десет долара аванс... След това ще бъда готов да поема всякаква работа, ако е прилично заплатена.

Алберти извади десет долара от портфейла си, но преди да му ги подаде, попита:

— Хероин?

— Кокаин — тихо каза Чоли, грабна банкнотата и изчезна.

След десетина минути се върна с овладян поглед — макар за специалиста да не беше трудно да разпознае наркомана — спокойни ръце и вид на човек, готов за сделка.

— Слушам ви...

— Ти си крадец, нали? Искам само истината, Чоли.

— Да — Чоли напери „гребен“ и в очите му се появи професионална гордост. — Аз бях най-добрият крадец на коли в София-център.

— Защо бях? — сухо попита американецът.

— Причините са много... Имам пет висящи наказателни дела, а ако ме вкарат в затвора, с мен е свършено.

— Кокаинът? Чоли кимна.

— Какво мога да направя за вас и срещу какво заплащане, Развира се.

Алберти не му обърна внимание.

— Познаваш ли Габриела Петрова Кирилова?

— Господи! — Чоли подскочи, като ударен от ток. — Та тя е първата ми голяма любов. Защо?

— Сега аз ще задавам въпросите, Чоли? Защо те изостави Габриела? Заради наркотиците?

— Не — Чоли поклати глава, — много преди това, когато започнах с колите... Баща ѝ е висше ченге.

— Ясно — прекъсна го Алберти. — Знаеш ли къде е?

— Не — Чоли беше искрен. — След мен завъртя мимолетни връзки, после чух, че щяла да се омъжва за някакъв дипломат... Това е, честна дума.

Алберти знаеше, че е „това!“ и нямаше нужда от повече уверения.

— Слушай ме внимателно, Чоли. Ще ти дам снимките на двама млади мъже — твои връстници. Искам да обиколиш всички авто-къщи, на които си продавал крадени коли и да разбереш какви коли са купили, кога и най-важното — с какви регистрационни номера. Ясно ли ти е?

Чоли кимна. Алберти извади снимките и ги остави пред него.

— Никога не съм ги виждал...

— Знаем... Ако свършиш чисто, ще получиш петстотин долара за услугата.

— А аванс? — панически попита наркоманът.

На Алберти беше почнало да му се повдига в този храм на порока, бръкна още веднъж в портфейла си и остави сто долара върху снимките.

— Действай, утре ще се видим тук по същото време.

* * *

Мария сервира гювеча, но приборите за Компира стояха неизползвани.

— Може ли да не дойде? — попита мъжа си.

— Помниш ли да е казал, че ще дойде и да не е дошъл.

— Не наистина — Мария се запиля в кухнята.

Виолета и Петьо, дъщеря му и зет му, гледаха някакво предаване по телевизията, а той лежеше на дивана и си играеше с тригодишния си внук Иван, кръстен на него, Развира се.

— Тати, чичо Иван няма да дойде. Давай да обличам внук ти, че става късно.

— Нали имате кола — неопределено отговори Разви и продължи да разиграва хлапето. — А чичо ти Иван ще дойде.

Иван Петков — Компира беше кръстник на малкия Иван и нищо нямаше да им стане на тези младоци, ако го изчакат. А Компира действително се бавеше и Разви беше започнал да се безпокои.

Мина близо още час, преди да се позвъни на вратата.

* * *

Компира беше пуснал копоите да пресрещнат Чоли по заповед на Проданов. Затиснаха го наред „Съборна“, пребиха го, имитирайки грабеж, отнеха му всичко, включително краденото „Ауди-100“, което вече беше в гаража на полицията.

Компира размножи снимките на синовете на Козела, вдигна целия наличен оперативен отряд и ги прати по авто-къщи, борси на коли, известни крадци и гаражи за префасониране и козметика на крадени возила да търсят търговеца, от който се нуждаеше и Джон Алберти. Три часа по-късно хвърлиха дюшеш.

Докато Компира лакомо унищожаваше гювеча на Мария (ядеше втора порция) Разви Звяра гледаше снимките на момчетата и записа в компютърния си бележник номерата на три мерцедеса, модела и цветовете им.

Когато Компира преяде като скот и отказа допълнително гювеч, Мария отиде да си легне, младите си бяха отишли отдавна, Разви каза:

— Браво, Компир, чиста работа... След една седмица тръгвам на лов за козли...

— За Бога, Разви, пази Сирака и момичето му. Разви Звяра кимна разсеяно.

— И аз му дължа съдбата си, Компир. Бъди спокоен.

— Чакай малко! Аз преядох и ми се наруши мисленето. Защо след една седмица, Разви?

— Генерал Развигоров, полковник!

Компира се усмихна тъжно на стария си приятел.

— Разрешете да попитам, господин генерал, защо след една седмица?

Разви наля чашите и вдигна своята за наздравица.

— Не съм свикнал да давам обяснения на подчинените си, Компир, но под секрет ще ти кажа. Тази седмица подарих на Сирака!

Сега вече Компира избухна в смях. Вратата се отвори и влезе Мария.

— Щом сте се развеселили, момчета, значи и аз мога да пия едно питие с вас.

Без кой знае какъв повод, още повече сериозна причина, старите ченгета се смееха така, че не можеха да й отговорят. Единственото, което успя да направи Компира, беше да потупа мястото до себе си. Мария ги огледа с ласкави очи, каза:

— Вие сте за психиатрията! — и седна при най-близките си хора.

* * *

— Как стана престъпник, Козел? — попита спокойно Сирака. — Това трябва да е много тъжна история.

— Не бих казал — неопределено отговори Козела.

— Само като си спомня, че беше един от най-добрите „филдкоп“* в системата. Знаеш, че имам връзки в министерството. Направиха те шеф на „Ескадрона на смъртта“, КГБ те включи в състава си... няма да казвам повече. Как стана така, че мина на другата страна?

[* филдкоп — ченге на оперативна работа — Бел. а.]

— Дълго е за обяснение — мрачно каза Козела, загледан долу, в потъналата в зеленина градина, където в беседката на до деветосептемврийския министър на финансите, на умишлено оскъдното осветление, бяха неговите синове и Габриела, дъщерята на Сирака.

— Нямаме бърза работа — Сирака посочи децата.

Козела запали цигара и го погледна в очите.

— Убивал ли си човек, генерале?

— Случвало се е. Личните ми жертви са малко за разлика от тези, които съм убил с подписа си. Но никога не съм минавал на другата страна.

Козела кипна.

— Еби си майката, Сирак, какво искаш — да се изповядам ли? Ти мисли как да разделим децата и не ми се рови в душата.

Сирака вдигна ръка примирително.

— Спокойно, кибрит такъв. На майка можеш да ме псуваш, колкото искаш. Ако знаех коя е, нямаше да съм Сирака, атеист съм, не вярвам в изповедите, а колкото до децата — тази вечер ще прибера Габриела, каквото и да ми струва това.

Козела се усмихна презрително.

— А ако тя не иска, какво ще правиш? Ще я дрогираш, арестуващ... Какво ще направиш, Сирак, по дяволите... и... извини ме за псувнята. И аз съм на края на нервите.

О. з. генерал Кирилов махна с ръка.

— Ще прибера Габриела, колега, но искам да те предупредя, че Проданов е пуснал Разви Звяра след теб, естествено Компира го подсигуриява с всичко необходимо.

Козела се изсмя фалшиво. Опита да предаде на смеха си безгрижие, но не се получи, а той много добре знаеше, че това не е убягнало на Сирака.

— Много ме мрази Проди, а?

— Така изглежда — кимна Сирака. — А сега ще ми позволиш ли да взема дъщеря си и да се махаме? Имаш честната ми дума, че никога няма да се включа в тим срещу теб.

Козела не му обърна внимание, доля чашите, вдигна своята и каза:

— Аз съм стара кримка, Сирак. Като бях ченге — бях супер ченге, когато станах престъпник, предизвиках срещу себе си всички световни разузнавания и още съм жив. Преди да вземеш Габриела, искаш ли да чуеш какво си говорят там, в беседката?

Козела включи подслушвателната уредба, каза:

— Отивам да пикая — и го остави да слуша.

Когато се върна след десетина минути, завари Сирака отчаян, разтреперан, блед като луната.

— Какво ще правим, Козел? — тихо попита той.

— Не знам още — мрачно каза Козела. — Наздраве.

* * *

— Ти си любовница на Асен — изкрещя Иван. — Какво искаш от мен. Като те видях за първи път, той те ебеше! Ебеше ли те, или не?

— Добре де... но...

— Няма но, когато всеки момент ще ни напълнят с куршуми, а ти ще ми говориш за любов.

Габи упорито, с детински инат се защитаваше.

— Не е така. Ще се измъкнем от страната. Все още има държави, където не действа Интерпол. Иван се разкрещя отново.

— Кой са те? Либия, Северна Корея, Куба... Благодаря! Трудно ще се намери кътче за благородни крадци, общата им любовница и един стар убиец, дете не може да си преброи прострелните рани. Къде, по дяволите, е онзи оазис за нас четиримата?

— Виж, Иване, сега си възбуден, но като се напиш, ще видиш, че имаме шансове.

— Не, нямаме! — отново изкрещя Иван. — Иди питай баща си, да видиш, че и той ще е на същото мнение.

— Баща ми? — презрително възкликна Габи. — Ебала съм му майката на баща ми! Аз имам свой живот.

— Изключи, Козел — каза Сирака. — Чух предостатъчно.

О. з. генерал Кирилов стана — по-скоро скочи — но залитна и с тежката походка на стар моряк стигна до колата си. Седна, мисли на тъмно десетина минути, после се върна при Козела.

— Ти работеше дълги години с Развигоров, нали? Козела кимна.

— Знаеш ли как се е появил прякорът „Звяра“?

Козела мълча дълго.

— Баща му бил локомотивен машинист, добър и работяга... но понякога се изпускарал и се напивал до безпаметност. Една вечер счупил и двете ръце на петнайсет годишния Разви и се нахвърлил с нож върху майка му... тогава Разви му прегризал гърлото със зъби.

Сирака изглеждаше ужасен.

— Старият жив ли е?

— Не. Умрял е на място.

— А майката?

— Да. Тиха, смазана женица, тя гледа внучето на Звяра.

— Защо нямаше такава информация в МВР?

— Защото я унищожих лично аз, докато още бях във военното контраразузнаване.

Беше дванайсет и половина, нощ, тишина. Жена му спеше. Сирака влезе в спалнята, целуна жена си, взе един чаршаф и отиде в кабинета си. Беше издал официалното си оръжие, но истинското ченге никога не остава съвсем беззащитно. Сирака извади от скривалището личния си трофей — „Колт-38“, на въоръжение в щатската полиция — уви главата си в чаршафа, лапна дулото и натисна спусъка.

VII

Зоркото око на Компира откри венеца. Докато траеше церемонията, той приближи до Разви и го ръгна в ребрата.

— Ела да видиш нещо?

Между многото венци, отрупали гроба на Сирака, имаше един, на който пишеше: „Почивай в мир, Сирак! — Козела“.

— Как го откри бе, вампир такъв — изръмжа Звяра. — Трябва да го покажа на Проданов.

Развигоров извика шефа си с поглед. Генералът прочете посланието и внимателно огледа събраните около гроба.

— Виждал ли си по-голям нахалник, Звяр.

— Те бяха приятели — неохотно каза той. — Вярвам му, че му е кофти за Сирака.

— А вие не бяхте ли?

— И сега сме, но службата си е служба. Следобед тръгвам за Козела, Проди.

— На добър час — каза Проданов и се върна при жена си.

— Козела е тук — прошепна Компира. — Чувствам го по миризмата.

— Няма го — поклати голямата си бяла глава Звяра. — Огледах цялата публика.

— И въпреки това е тук — настоя с детинско упорство Компира.

Разви не отговори. Спуснаха Сирака в гроба. Жена му, която до този момент не беше проляла сълза, се отпусна и припадна. Дъщеря му ревеше неутешимо... Имаше кой да се погрижи за тях.

— Хайде — каза Развигоров, — нашата работа тук свърши.

Компира кимна и тръгна до него.

Извървяха мълчаливо цялото протежение на парка. Сирака беше погребан близо до военните гробища. Току-що бяха погребали един добър, храбър и честен мъж, а не бяха много такива, да му ебеш майката, беснееше вътрешно Звяра.

И тогава иззвъня GSM-а на Компира.

Беше Козела.

— Не се обръщай, Компир! Аз съм след вас! Кажете на Разви, че искам да говоря с него... с вас. И без глупости, ако ви хрумне някоя каубойщина, ще ви пратя при Сирака.

Разви взе апарата.

— Какво искаш? — попита грубо той.

— Да говорим. Това ще бъде последният ни разговор, Звяр.

— Не мога да си представя какво имаме да си казваме? А ти?

— И аз — каза Козела. — Ще импровизираме.

— Къде предлагаш да се срещнем?

— Срещу главния вход има една кръчма от хънтър-дъглас — каза Козела и изключи.

Когато Развигоров и Компира влязоха в мръсната кръчма, Козела вече ги чакаше — с гръб към стената, вперил очи във вратата.

— Седнете и без глупости! Няма да ви отнема много време.

— Абе, Козел — обади се Компира, — с кой акъл си сред тези, които имат заповед да те убият? Никакво задържане, Козел. Не ти се полага вече.

Козела кимна разбиращо.

— Дълга го на Сирака — мрачно каза той и с малко думи, пестеливо, но затова пък горестно, им разказа как е станал причина за самоубийството му.

Млъкнаха.

— Няма ли да черпиш, Козел... Или поне повикай келнера.

Пиха някаква смрадлива ракия — заведението разполагаше само с бира, мастика и това менте. Избраха елексира на цар Киро.

— Бог да го прости Сирака — Компира отля на пода. — Голям мъж беше.

И другите двама отляха, но пиха мълчаливо.

— С какво нахалство ни домъкна тук, Козел? Знаеш, че си под обстрел.
Козела кимна.

— Нямам избор, момчета. Ако проблемът беше моята кожа, отдавна да съм ви ебал майката и на двамата. Лошото е, че на моите ръце увиснаха двамата ми сина, погнати от Интерпол, и дъщерята на Сирака.

— Габриела — като на себе си каза Разви. — Трябва да ни я предадеш.

— Илюзия — каза бившето ченге. — Единият ми син е влюбен до полуда в нея, тя — в другия, на който не му пука за никого. Сериозно ви казвам, в пълна безизходица съм.

— И въпреки това, трябва да ни я дадеш, Козел. Тя не бива да е в бърлогата ти, когато дойда за теб.

Козела се изсмя гръмко.

— Сега ли ще дойдеш, храбрецо? Разви не му обърна внимание, изля отровната ракия в гърлото си и подпря длани на масата.

— Постъпи веднъж като човек, Козел. Предай на Компира детето на Сирака, а ние с теб... Както е отредил Господ. Ще го направиш ли?

— Не мога — спокойно отговори Козела. — Трябва да заминем от страната с ваша помощ. Някой ден Габи ще разбере сама какви боклуци са синовете ми и ще се върне.

— Щом са боклуци, предай ги на Интерпол. Ще се третира като смекчаващо вината обстоятелство. Ще полежат някоя и друга година, но поне там ще отърват кожата. Тук не е сигурно.

— Те са мои синове — беше отговорът на Козела.

Разви се изправи.

— Забрави за нелегален канал. Няма да го получиш. Напротив, Гранични войски са подсилени с полицейски части. Дай ни дъщерята на Сирака и се оправяй сам като мъж. А ти си мъж, Козел, ей Богу. Така ще бъде най-честно... И не ни търси. Представяш ли си какво ще направи Проданов, ако ни види заедно?

Козела се усмихна.

— Сега ще разберем. В този момент влиза в кръчмата.

Проданов отиде на бар-плота, каза:

— Едно синьо „Виктори“, моля.

И като бръкна във вътрешния си джоб за портфейла, видя „Светата троица“ през опушените гирлянди. Плати, запали цигара и с ръце в джобовете отиде при тях.

— Как да си обясня тази дружеска среща? — саркастично попита той.

— Така — Козела вдигна автоматичния си „Зигзауер“, който досега беше държал върху коленете си и го сложи на масата.

— Ясно — кимна Проданов. — Какво искаш, Козел, ако е удобно да попитам?

— Помощ — спокойно каза Козела и прибра оръжието. — Трябва да ми помогнете да спася синовете на жена ти и дъщерята на Сирака.

— На Сирака ли? — Проданов не скри изумлението си.

— Да, Проди — обади се Компира. — Ще ти обясня после.

Проданов го изгледа свирепо.

— Детето плаче на гроба на баща си, ако не вярвате, идете и вижте.

— Ти иди — каза Козела. — Отдавна е при синовете на Поли.

Продан имаше ужасно безпомощен вид.

— Иване, ти ме поставяш в патова ситуация. Не си ли даваш сметка, че ако бяхме в Америка, щеше да бъдеш обявен за обществен враг номер едно, и въпреки че такова понятие няма, ти си за обстрел! Не забравяй, че ти въведе тази практика в МВР.

— Не ми говори с клишета, генерал Проданов. Искам да ти задам един единствен въпрос пред свидетели, но преди това седни, ако не искаш да направя омлет от ташаците ти.

Докато Проданов си взимаше стол от съседната маса, докато Компира му правеше място до себе си, Разви Звяра измъкна полицейския си „Колт“ от кобура и го опря в слепоочието на Козела. С лявата си ръка препипа скута му и намери зигзауера.

— С теб е свършено, Козел — започна той... и завърши: — Да еба мама му комедианска! Пистолетът е воден — детска играчка.

Козела стоеше с най-невинния си вид под заплахата на колта и се усмихваше на Проданов.

— Виж, Проди, ние със Звяра ще се разберем, но ти ми кажи как ще съобщиш на Поли, че синовете й са мъртви... А, Бога ми, те са мое семе и живи няма да се предадат. И още нещо, момчета. Толкова съм стрелян, кърпен недокърпен, толкова ме боли всичко, че смъртта ще бъде само облекчение за мен. Имате честната дума на един осъден на обстрел. Спасете децата, и аз ще се предам доброволно.

— Ти си арестуван, Козел — остро и напълно сериозно каза Разви. — Дай си ръцете. Козела се усмихна тъжно.

— Къде? Отпред или отзад — В следващия миг избяга колта на бившия си колега, удари главата му в масата и извади от колана си автомат „Узи“. — Не, Звяр, не съм арестуван — каза той, слагайки колта на масата. — Зигзауерът беше играчка, но това тук не е! Ни най-малко. Не буйствай, ако не искаш да ти пръсна главата.

Проданов се намеси.

— Развигоров, прибери си пистолета! Козел, ти също! Ние не сме в Дивия Запад.

Разви се подчини, но Козела не.

— Това желязо ще стои тук да охлажда страстите каза той. — Имам още малко време, генерале. Ще прием ли по една отвратителна ракия? Аз черпя за последно! — и повика келнера, без да чака съгласието им. — Четири ракии и четири лимонади! — а когато отново останаха сами, се обърна с искрена молба към Проданов: — Спаси синовете на жена си и дъщерята на Сирака, генерале.

Дай ми честната си дума, че ще го направиш... Че ще го направите вие тримата... И аз след ракията ще ви предам автомата.

Настъпи дълго, тягостно мълчание. Козела ги гледаше от упор. Стори му се, че видя сълзи в очите на Компира, пълно инатчийско неразбиране, примесено с унижение — у Звяра и обърканост и безпомощност в мътните зеници на Проданов.

— Не мога, Иване! Трябва да се предадеш без всякакви условия... Ти ще получиш смъртна присъда, която няма да бъде изпълнена... Знаеш, има мораториум...

— А момчетата? — попита хладно Козела.

— Те ще заминат за Щатите... — унило каза Проданов. — Знаеш, че там ги чака присъда... Козела се изправи.

— И докато те гният в пандиза, вие с майка им ще пърдите под юргана, така ли? — после тихо продължи: — Мерси, боклуци такива.

С лявата ръка на узито. Той взе чашите им и ги изля върху гениталиите им. Пожали единствено Компира, макар че имитира разливане върху панталона.

— Моля, плаща! — остави две банкноти по десет хиляди лева, много повече от необходимото за сметката, и стана.

— Сега, колеги, тръгвате, без да се въртите като ебани. А някой е погледнал през рамото, гледката, която ще види, ще бъде последната на тоя свят. Вървете! Звяр, остани... Тръгвайте! Няма да кажа на жена ти, че ти си убиецът на децата й! Марш!

Когато останаха сами, Козела подкара Звяра пред себе си. Пребърка го. Освен колта нямаше друго оръжие.

— Щеше ли да стреляш, Разви...

— Не — глухо отговори той.

— Някога бяхме приятели, а? Развигоров кимна безпомощно.

— Не можеш да воюваш с цял свят, Козел.

— Тия въпроси аз ги решавам, моето момче! — Козела го удари с длан по ушите — удар, от който се пукат тъпанчетата и настава шемет.

— Разви, ако се случи нещо на децата ми, теб ще държа отговорен... Много обичам Марето, Вили... С теб бяхме като Макс и Мориц... Пази децата ми, преди да съм полудял и да насоча пистолет в слепоочието ти! Разкарай се! Бавно, тържествено — Като поп! А си се обърнал, а съм ти пръснал тъпата тиква!

Когато се увери, че е сам — и въпреки това не беше сам — Козела излезе от кръчмата. После рязко заби на дясно и със спринт стигна до еврейските гробища. Обърна се и видя опашките. Чуха се два тъпи звука и Козела прескочи два трупа на барети. Знаеше, че никой няма да го преследва до утре, но най-късно до другиден. Задъхан, потен, Козела се добра до мерцедеса си. На торпедото седеше Габриела.

— Какво правиш, мама му стара! — гневно викна тя. — От два часа те чакам.

* * *

— Всеки възход има естествен връх и оттам започва или спускане в политическия трап, или поне тъпчене на място — Пентхаус скочи и тръгна из кабинета си. — При това копеле, Мавъра, няма такова нещо!

— Не може да няма, Христов — обади се кротко Васил Коларов. Той беше човек на парите и политическите битки, кървавите — не дай Боже — не бяха по вкуса му.

— Съдете сами, коя битка води Иван Костов и не я спечели? От две години върви неудържимо нагоре. Местни избори — спечели ги. Парламентарни — би ни катастрофално. Изрита и веселиновския цървул от президентството. Натрапи на своите хора партия и на СДС вече можем да гледаме само номера на фланелките. А сега с малцинствата? Направо ни закла. Мангали и фесове — Във властта! Гениален ход. Сега оня агент може на всички да ни отхапе ташаците.

— Кой? — попита Стефан Марчев.

— Как кой? Доган, кой!? Това глупаво копеле ще остане без електорат само след два месеца! Кой ще гласува за ебания му гъз при положение, че сините им предлагат власт? Власт, ей! Как звучи само, а? Рязани и фараони, кметове, областни управители, а кой знае — може и някой министър да се пръкне.

Пентхаус ходеше като тигър в клетка, червен и потен...

Ще го тресне апоплексията!, помисли Евтимов и стана.

— Успокой се, моля те — миролюбиво каза той. — Нищо няма да излезе от този флирт!

— Слагаш ли хиляда зелени, че ще се стигне до ебане! Това не е флирт, а годеж, скъпи! Гледай го как пипа, копелето му с копеле! Къде са слабите места на властта? Не неговите конкретно, а на всяка власт в България? Малцинствата и пенсионерите, нали така!

— Е, и? — Евтимов опита да му помогне да излее нервите си.

— Няма е-и! — кресна Пентхаус. — Какво прави този хитрец? Етносите по-близо — да са му под око — и тежка балтия на средния бизнес за сметка на разните му там пенсионни фондове. Ще видите, че дъртаците ще гласуват за него! Нашите бащи и майки!

— Надценяваш велзевулщината на това момче...

Пентхаус се запени отново:

— Нищо не надценявам, вие подценявате, затова сме на този хал. Знаеш ли на какво ми прилича БСП? На дете, седнало да ака, а си иска филията... Това е истината, Георги. Муравей Радев бил слаб министър! И това го казва Първанов от гърнето! Глупак! Да стане да си обърше гъза и да се огледа. Слаб е той и обкръжението му. Като го гледам, не мога да се отърва от чувството, че всеки момент ще се разплаче. Политик! Лайно.

Пентхаус се отпусна тежко на стола и отпи няколко дълги глътки от бирата си. Имаше нужда да угаси вътрешния си пожар, макар да знаеше, че не това е начинът.

Изчакаха мълчаливо да се успокои и когато червенината се отля от лицето му, Найденов попита:

— Да приемем, че картината е толкова апокалиптична, колкото я описа. Не искам да споря с теб... По-важно е дали виждаш изход от този капан.

— А вие? — Вече по-кратко попита Пентхаус. — На войската не можем да се подпрем, Бонев изгони всички или почти всички наши хора от МВР. Момчетата, на които Луканов и сие бяха раздали пари — да правят бизнес и банки — се провалиха до един. Парите, които им дадохме да удушат икономически СДС, те ги превърнаха в просташки лукс. Безвкусни къщички-дворци, вили, автомобили... Така ли се води война за икономическо, а оттам естествено и за политическо, надмощие? Мошеници до един? Добре, че е Татарчев, иначе всички щяха да са зад решетките.

— На Татарчев му изтича мандатът след пет месеца — обади се Марчев.

Пентхаус се усмихна злорадо.

— Тогава тяхното чудо ничие, а и неговото.

Отново настъпи мълчание.

Прав ли е?, се попита един.

Не е прав!, категоричен беше друг.

Но всички мълчаха.

— Добре бе, Христов, какво предлагаш? — все пак попита Евтимов. — Щеше ли да ни викнеш, ако нямаше някаква идея?

Пентхаус уморено затвори очи и като в кошмарен сън каза:

— Трябва да влезем във връзка с мафиотите — руски, украински, турски — няма значение какви. Само с тяхна помощ можем да сринем блаженото управление на господин Иван Костов. Срамно, но нямаме избор! — Пентхаус отвори очи. — Намерете Козела, кажете му, че всякакви присъди срещу него са отменени, той е един от нас. Намерете го и го доведете тук!

* * *

Джон Алберти се облече, взе такси и отиде в хотел „Хилтън“ в Атина. Хакел вече го чакаше.

— Веднага искам да ви предупредя, господине, моите интереси в България не са политически — заяви Алберти.

Хакел го презираше. Не обичаше празноглавци, облечени при Армани, а тоя беше именно такъв. Формално службите им — ЦРУ и Интерпол — съжителстваха в студено и неохотно сътрудничество, но не воюваха. ЦРУ бяха аристократите на разузнавателно-шпионския свят, а Интерпол търсеше крадци и убийци по света за пари. Ако един убиец попаднеше в ръцете на ЦРУ, той просто изчезваше, изпаряваше се, дематериализираше се. А Интерпол го

връщаше на някакви съмнителни правосъдия, от които въпросният убиец-енигма се изтръгваше за три до пет години и отново се включваше в кървавия пазар. ЦРУ гледаше на Интерпол като на търговска фирма, без да го обявява официално. Интерпол, обратно, гледаше много внимателно да не стъпи в нивата на височайшите колеги, непрекъснато криейки се зад щита на аполитичността.

— Какво искаш, Джовани — каза Хакел с пълното съзнание, че го е вбесил.

— Казвам се Джон Алберти! Вярно е, че съм от италиански произход, но съм американец, роден в Америка и съм кръстен Джон във Филадельфийската католическа църква.

— Добре, Джовани, защо поиска тази среща?

Алберти стана морав, пот изби под скъпата му риза, мълча няколко минути, правейки се, че пие вино, и като успокои пулса си, каза:

— Имам нужда от посредник, сър.

— Господин Хакел — вяло го поправи Хакел.

— Господин Хакел, американските фискални институции ме изпратиха в България да намеря парите им, откраднати от синовете на прословутия бандит Козела, с който вие сте във връзка. И вие, и аз сме американски граждани и сме длъжни да си сътрудним, дори ако между нас съществува необяснима за мен аверсия*. И така, на прав текст, господине. Вие трябва да бъдете мой посредник за синовете на Козела. С негово съдействие, Развира се.

[* аверсия — отвращение, антипатия. — Б. ред.]

Хакел се усмихна кисело.

— Чувал ли си за зловещата роля на посредниците, синьор Джон Алберти?

Ченгето на Интерпол пак преглътна обидата и каза:

— Страх ме е, че не разбирам, господине!

— Ще се опитам да бъда по-ясен, господин Интерпол. Искаш от мен да бъда посредник... И дядо ми е поискал. Той, както знаеш, е бил оберщурмбанфюрер от СС — Като внука си Хакелман... — Хакел този път се изсмя злобно, демонстрирайки открито чувствата си. — Бил в групата армии Юг, атакуващи Кавказ. И там някъде, в някакво чеченско село, научил, че един от жителите скрил някъде голямо количество злато. Заповядал да го принудят да го предаде. Три дни го били — твърд кавказец... Аллах, та Аллах! И нито дума за златото. Трябвало да преглътнат. Намерил някакъв руснак, който уж говорел чеченски, и го взел за посредник. Извадил пистолета и го подпрял в главата на кавказеца. „Ей, ти! Кажи му, че нямам време. Броя до три и го пращам при любимеца му Аллах.“ Посредникът излъгал, че знае езика на чеченеца и викал на руски: „Големият началник казва, че му е омръзнало от теб. Брой до три и те стреля за някакво си злато. Опомни се, момче, от живота по скъпо няма.“ „Прав си — казал сломеният чеченец. — Закопах златото под третата бъчва в избата.“ И тогава дошла ролята на посредника. Погледнал дядо

ми с наскърбено лице и казал: „Тъп мужик, началник. Каза да си ебеш майката!“ Първият куршум бил в главата на посредника, господин Алберти. Откъде би могъл да знае горкият, че дядо ми говори по-добре руски от него.

Джон Алберти беше конте, но умен мъж и бързо разбра намека.

— С Интерпол такива пазарлъци не се правят, господин Хакел — с бледо, опънато лице каза италиано-американецът.

— С ЦРУ още по-малко. Ние, за разлика от вас, знаем, че ако изпълним политическата поръчка, финансовите резултати ще дойдат сами. Затова не душим по цял свят като хрътки за някакви си няма и два милиона долара.

— Каква заплата получавате, господине? — заядливо попита Алберти.

Хакел чу дори истерични нотки. В този момент се обади спейсфонът.

— Добре, Алберти. Достатъчно добре, за да не правя партия с тебе. Ало? Кажете... Чакай! — после се обърна към Алберти — Извинявай — стана от масата и излезе от салона.

— Кажете, Козел.

— Примката се стяга около вратовете на синовете ми, Хакел. Мен — Бог дал, Бог взел. Трябва да ми помогнеш!

— И ти на мен, Козел. Трябва да си помогнем взаимно. Ако пратиш в преразход министър-председателя или Генерала. По твой избор, наш хеликоптер ще ви отведе в някоя безопасна точка на глобуса. Имаш думата ми на американски офицер, Козел, но докато не свършиш работата, не ползвай спейсфона.

Хакел изключи и се върна на масата.

— Беше посредникът — каза той, намигайки на мрачния Алберти. — Горе главата, момче, не се отчайвай, но ако искаш своите проценти, иди да ги търсиш в България.

— Ще ми отговорите ли честно на един въпрос, господин Хакел?

Хакел се засмя весело.

— Защо не, ти напълно го заслужаваш! Да, отговорът е да. Току-що говорих с бащата на твоите пиленца.

* * *

Габи спеше по очи, валеше дъжд, застудяваше. В хола Асен гледаше някакъв филм, Иван и Козела ги нямаше.

— Ще се върнем след полунощ — каза Козела, преди да тръгнат.

Пътуваха бавно. Мерцедесът беше с австрийска регистрация, в джобовете им бяха всички необходими документи, които бяха заблудили копоите. Шофираше Козела, отзад, на кръста му, прикрит от якето, беше узито. Иван — по изрично настояване на баща си — беше „чист“.

— Тази държава стана смъртоносен капан за нас — тихо започна Козела. — Много сме. Ако бях сам, щях да знам какво да правя, но вие ми тежите като

воденични камъни на врата — Козела сложи длан върху коляното на сина си. — Не ми се сърди.

— Не се сърдя, разбирам те — самоуверено отговори младият мъж, който се гордееше с баща си и мечтаеше да му подражава.

— Опитах всички възможности, Иване, всички врати са заключени... освен една... А през тази врата се минава през един височайши труп, пазен като съкровищата на Тадж Махал. Опитах да го осветкам в партия с най-добрия професионалист, за когото може да мечтае ексекUTOR на лов.

— Бен Търпин? — обади се Иван.

Козела кимна:

— Да, Бог да прости греховете му, а те са много... Използвах го за щит и успех да се измъкна, макар че не съм същият човек оттогава. Раните ме болят непоносимо, особено нощем... Джобовите ми са пълни с транквиланти.

Колата излезе от града и пое по околоръстното шосе.

— Къде отиваме? — учуден попита Иван. Козела не отговори на въпроса му, попита:

— Ти искаш да бъдеш гангстер, нали? Иван мисли дълго, преди да отговори:

— Искам да съм с теб.

— Това е същото — Козела се усмихна с обезобразеното си лице. — Добре. В безизходица съм. Ще ти дам тази възможност, но на Асен и момичето няма да казваш нищо.

— Кълна се, татко, аз не съм бебе...

— Добре, добре, вярвам ти. Слушай внимателно, сине. Човекът, когото трябва да убием, не ни е причинил нищо лошо. Напротив, работи като вол, за да направи България абсурдна за такива като нас. Но Господ е разпоредил човешките интереси често да изпаднат в смъртен конфликт.

Козела отвори жабката, измъкна мощен морски бинокъл и изгаси двигателя.

— Целта ни е там — каза той, насочвайки го към вилата на Генерала. — Там живее шефът на мъжа на майка ви, който на всичко отгоре е министър на вътрешните работи. Схващаш ли колко е трудна задачата?

Иван мълча, загледан през бинокъла, а когато го свали, каза:

— Трудна, разбира се, но не невъзможна. Козела отново сложи ръката си на коляното му, прибра бинокъла и подкара колата.

— Радвам се, че си мъж с кураж, сине, но от дългата си практика съм разбрал, че кураж и идиотизъм са синоними!

Иван в изблик на чувства прегърна баща си и целуна мокро, по детски, осакатеното му лице.

Козела едва потисна вълнението си и бързо смени темата.

— След два километра ме чака друга кола. Ще отсъствам три денонощия. Запомни! Ще бъда тук на осемнайсети септември през нощта. Следващите четири дни са празници и ако успеем да свършим нещо — тогава ще бъде.

— Мога ли да те питам къде отиваш? Козела се смръщи.

— Ще ти отговоря за последен път на такъв въпрос — остро каза той. — Отивам в Пловдив при един турски гангстер.

* * *

Филмът свърши. Асен не помнеше нищо ни от сюжета, ни кои артисти играеха. През цялото време мислеше за спящата Габи и за това, че са сами във вилата. Може би нямаше да стигнат до крайности — Господи, колко му се искаше! — но поне можеха да си изяснят отношенията. Веднъж завинаги!

Стана решително, изключи дистанса и влезе при момичето. Габи спеше по корем, заробила нос в матрака, възглавница не ползваше. Не се чуваше дъхът ѝ, но когато Асен я хвана за рамото, Габриела скочи като подгонена сърна.

— Какво става? Какво има? Защо ме будиш? — засипа го с въпроси тя.

— Сами сме — смутено каза Асен. — Искам да поговорим сериозно.

Габриела пусна босите си крака на пода, разтърка очи, измърмори:

— Чакай — и отиде в банята.

Бави се твърде дълго, може би повече от половин час. Хайде бе, мама му стара! Всеки момент ще се приберат другите!

Габи излезе изкърпана, гримирана, облечена като за прием, но лицето ѝ беше уморено и посърнало.

— Налей ми едно уиски — заповяда като на слугата си тя. — „Паспортс“, голямо, с много лед! — Габи седна в хола и включи телевизора. — И още нещо, Асене. Откажи се! Няма да се чукам с теб. Нито сега, нито някога в бъдеще. Ако се налага, ще си зашия шундата, но никакво чукане.

— Аз те обичам, Габриела...

— Забрави — каза тя. — Дай едно уиски и не ми досаждай, ако обичаш. Мразя да ми досаждат...

Фарове осветиха вилата и някой изключи двигател на мерцедес. Габи изтича и погледна. Иван се връщаше.

Беше сам.

* * *

Разви Звяра се прибра за обяд, целуна жена си мълчаливо и влезе в кухнята да си измие ръцете.

На масата димеше мусака от патладжани, една от любимите му манджи, салатата беше готова, в специалната чашка — да не съхнат — бяха лютите чушлета. Потната „Загорка“ обаче му се стори най-примамлива в момента. Разви изпи бутилката „с поглед“, както се изразяваха тарикатите, и с поглед поиска друга. Мария нямаше нужда от подсещане. Знаеше навиците на мъжа си и улавяше желанията му „във въздуха“.

Разви започна да се храни с неохота, но кулинарните умения на жена му го превзеха бързо и той се нахвърли на мусаката като лъв.

— Какво има, Ваньо? — попита Мария. — Виждаш ми се разтревожен.

Разви се усмихна криво.

— Да беше станала ченге, сега да съм ти подчинен каза той, довършвайки обяда си. Лицето на жена му изрази ужас.

— Нещо с децата...

— Не, не, за Бога! — Разви я прегърна. — Пуси майки, все си мислят най-лошото. Не, Маре, но децата са скрити в една вила на министерството. Ти заминаваш при тях... Сега. Долу те чака кола и охрана.

Мария изглеждаше все по-объркана, но от дългото съжителстване с полицаи се беше научила да не задава „неудобни въпроси“.

— Кога тръгвам?

— Веднага... след петнайсет минути.

— Багаж да взимам ли?

— Всичко необходимо за един курорт, който не се знае колко ще продължи. Пращам те в рая на земята, булка. Ще бъдеш с децата и нищо няма да ви липсва. Вярваш ли ми?

— Да, разбира се... Тогава да стягам багажа?

— Ако обичаш...

Разви запали цигара, наля си нова чаша бира и зачака. След малко Мария се появи от спалнята с брезентов сак в ръцете.

— Взех ли всичко необходимо?

— Мисля, че взех... ти нямали?...

— Аз имам работа — строго я прекъсна Звяра и измъкна GSM-а от джоба си. — Ако има нещо, аз ще ви търся. Ще ви пазят моите хора като Хелмут кол, но сега от тебе искам да запомниш наизуст един номер — показа ѝ го написан. — Запомни ли го? — Мария кимна. — Ще го ползваш само в краен случай, скъпа, и няма да го даваш на никого — ни на дъщеря, ни на зет, на никой!

Компира седеше в оръжейното и гледеше как неговият приятел и колега Разви Звяра се облича и въоръжава, преди да тръгне на лов за Козела. Потник от титан, отгоре вълна и трета бронезилетка, колан за третия пистолет „Шипка“, върху него яке с метални нишки...

Господи, мислеше Компира унило, колко техника е необходима, за да отнемеш живота на един професионалист.

Разви получи инфрачервени очила, специални фенерчета от така наречените „лъжци“, нападателни и отбранителни гранати. Имаше проблем при избора на автомата. Звяра категорично беше отказал да си служи с „Калашников“ и бе поискал М-16. С лоши предчувствия Компира отиде при министъра да му подпише така нареченото специално въоръжение.

— Рамбо — усмихна се министърът, закрит от облаци дим. — На негово място и аз щях да се въоръжа така.

Сега всичко това беше струпано легално на масата на главния оръжейник Компира, но настроението беше лошо и някакво напрежение — повече от напрежение — електричество се чувстваше в оръжейната.

— Какво има, Компир? — попита Разви, докато се разглеждаше в огромните огледала.

— Какво да има, нищо няма — уж разсеяно отговори Компира.

— Не ме лъжи, старо куче! Познавам те като джоба си!

— Лошото е, че и аз те познавам — все така равно отговори Компира.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо... по-скоро си мисля защо го докарахме дотам старите асове — да тръгнем един срещу друг като някакви каубои — Компира се оживи. — Имам чувство, че ми разказват някакъв филм, който съм гледал.

Разви се въртеше пред огледалото и с половината от съзнанието си чуваше стария си — унижен от Бога със сакато тяло, но компенсиран от блестящ, аналитичен ум — приятел.

— Козела трябва да бъде спрял!

Мълчаха известно време.

— Какво се кумиш бе, Компир такъв! Трябва ли да бъде спрял, или не?

Компира не отговори, а това ядоса Звяра.

— Трябва ли да бъде спрял, или не? Да или не, полковник?

— Не забравяй кръчмата при гробищата... Козела не е за подценяване.

— Кой го подценява, бе? Не виждаш ли, че тръгвам срещу него облечен като извънземен.

— За виждане, виждам, но това не ме успокоява, генерал Развигоров. Внимавай с Козела! Много внимавай, за Бога. Знаеш, че те обичам като брат и че нямам друго семейство освен твоето.

Развигоров стана сериозен, мълча няколко минути, запали цигара и седна срещу него.

— Как преценяваш шансовете, Компир?

След дълго унило мълчание полковникът — оръжейник отговори:

— Няма да си заложа пенсията в твоя полза, Разви.

* * *

Проданов изчакваше с ужас да съмне. Беше легнал в единайсет вечерта, вече беше пет и половина сутринта, а той не беше заспивал нито за минута. Не беше изпадал дори в просъница. Поли, която пушеше много, започваше да развива емфизем, спеше тежко, кашляше и освен личните му неудобства и съмнения започваше да се безпокои и за нея. За какво ли не се безпокоеше, по дяволите! В девет часа трябваше да е на доклад при министъра и не само че не беше готов, но и тази безсънна нощ така го беше изтощила, че май най-добре щеше да бъде да търси извинение, а имаше и повод. Снощи беше видял Джон Алберти. Не му допаднаше това интерпол-ченге. Но ако двайсет процента от

това, което му каза, беше вярно, трябваше да поиска от Генерала незабавно арестуване на Козела. ЦРУ бяха във връзка с него и ако откажеха, това беше мълчаливо самопризнание, че атентатът срещу министъра е инспириран от техните централи.

С мътна глава и натежали крака Продан се измъкна от леглото, влезе в банята, обръсна се, взе душ и когато излезе, обзет от така наречената „фалшива бодрост“, завари Поли до кухненската маса. Направила кафето, включила тостера... да, имаше нещо нормално и рутинерско в сутринта на всяко нормално семейство... но не беше.

— Проди, ще ме излъжеш ли, ако ти задам един ужасен въпрос? — с треперещ глас попита тя.

Ставаше лошо, много лошо. Дори домашният мир предстоеше да бъде взривен.

— Знам какво ще ме питаш, Поли.

— Ти ли?

— Да — унило отпивайки от кафето, отговори той. — На този свят всеки отговаря за деянията си пред правосъдието. Само всевишният е в правото си на опрощение.

— Но това са деца, Продане — с истерична нотка в гласа, стараяйки се да се владее, каза Поли.

— Бяха деца. Сега са престъпници, преследвани по цял свят от Интерпол. Баща им ги покровителства!

— Мръсен гад — тихо изръмжа тя. — Ако ми падне, с тия две ръце ще го удуша.

— Много хора, а и служби, имат това желание, Поли! Козела е много труден враг.

Поли обхвана с ръце дланите му. Беше ледено студена и трепереше.

— Моля те, Проди. Убийте го тоя изверг, разстреляйте го, отровете го — Вие си знаете, но, за Бога, спаси момчетата! Все още не е късно да влязат в правия път...

Проданов се изсмя наум. Това не беше присмех, това беше пълната безизходица да помогнеш на най-близкия си човек.

— Ще направя, каквото мога, Поли... Не съм Бог! Не всичко е в ръцете ми, но каквото ми е по силите, ще направя. Само заради теб, скъпа.

Проданов стана, целуна по косата ужасената си жена и излезе пред вилата. Колата му и беемвето на охраната го чакаха. Проданов им махна да го следват и като луд или отчаяно влюбен тръгна пеша за София.

Да еба шибания живот, беснееше вътрешно Проданов. Само да й свирнат, и Поли ще зареже всичко... Всичко! Само дето те не знаят, че тя е от техния отбор... тялом, духом... Всячески.

* * *

Компира го чакаше при секретарката. Лош знак! Ценеше високо уменията, знанията и тактиката на своя подчинен, но предпочиташе да общува с него по телефона.

— Мен ли чакаш? — попита, сигурен в отговора.

— Да — кротко каза Компира. Той с кожата си чувстваше кой му симпатизира и кой не.

— Две кафета — поръча Проданов на секретарката. — И десет минути ме няма за никого освен министъра. Заповядай, Компир. Лъжа ли се, или изглеждаш угрижен?

Компира настани кривото си тяло на ръба на един от заседателните столове и кимна.

— Не се лъжеш, шефе. Заражда се втората фаза на бурята.

Проданов свали сакото си и седна срещу него.

— Не можеш ли да бъдеш по-конкретен?

— Мога, господин генерал, и то как. От тая война между нас и Татарчев кой има полза? На пръв поглед разни бандити, с които си играем на „тури го, вади го“, но всъщност каквото и перде да дръпнеш, ще видиш уродливата червена мутра с вдигнат палец и хитро лице... тия пак ги преобах.

Проданов внезапно се развесели. Рядко, особено напоследък, му се случваше да излезе от съзнанието за безполезност и естествената депресия, която го пораждаше.

— И ти сънуваш кошмари, Компир — смеейки се, каза той. — Мислех, че съм единствен.

— Не сънувам нищо, Проди. Спя като пън, но като съм буден, става лошо. Нали човекът бил мислеща тръстика?

— Така казват — кимна Проданов, изчака секретарката да сервира кафето и каза: — Какво те тревожи, колега?

— Най-баналният анализ. Накърнихме интересите на няколко хиляди гангстери, а те, за разлика от Роко или Барона, не се натискат да пълнят първите страници на вестниците. Започва подмолна организация на бивши банкери, кредитни милионери, силови охранители и още по-насилствени застрахователи и познай кой се е заел с тази работа?

— Комунистите?

— Бинго! Но не тия, дето се правят на БСП, Евролевица и прочие боклук, а старите кадри на Живков, които съзнават идеално, че осъществи ли се реформата, с тях е свършено. Мъртви врабчета, подгонени от безсмисления китайски педантизъм.

Проданов се замисли.

— Ти очакваш съюз на „СИК“, „ВИС“, „Аполо и Болкан“ и застрахователните дружества на „Мулти“?

— Утре им е срещата в „Грандхотел Варна“. Ще присъстват и откровени банди — „Зора Инс“, „Корона Инс“ и така нататък.

— Осигурил ли си залата?

— Развира се, но и те не са вчерашни. Първата им работа ще бъде да потърсят „бръмбарите“ и да ги намерят.

— Вълк вътре?

— Ясно е като две и две, че щом знам за тази среща, ще имам „уши, нос и гърло“ на масата.

— Не съм си мислил друго, Компир, иначе нямаше да си едно от най-добрите ченгета — това не беше комплимент, Проданов наистина го мислеше, а и всички шефове в министерството. — Какво развитие очакваш?

— Война — кратко каза Компира. — Шефът не им е оставил никакъв терен за маневри. Стигнат ли до този извод, ще съберат всичките си мутри под едно знаме и ще им потърсят пълководец.

Проданов се засмя.

— Може би официално ще обявят бойни действия като в Косово, например? И кой ще изберат за главнокомандващ? Джуров, Семерджиев?

— Козела — спокойно отговори Компира.

* * *

Тефик беше странна комбинация от азиатска жестокост и милосърдието на майка Тереза. На вид не приличаше на турчин. Рус, висок над среден ръст и много далеч от просташкия лукс на средния гангстер. По ръцете му имаше часовник и брачна халка, на врата му нищо. Обличаше се скъпо, но не натрапчиво, разговаряше тихо и гледаше с детинските си сини, та теменужени очи събеседника си. Тефик беше убил много хора по различни точки на глобуса. В началото лично, после чрез наемни убийци. Беше един от основните инспектори на пътя на дрогата. Не единственият, но с положителност най-просперирацията. С изключение на виетнамците, които не подлежаха на никакъв контрол — лъжеха, крадяха и най-лошото, толкова много си приличаха, че ти вземеш, да ликвидираш някое виетнамско леке, а то се окаже брат му.

Останалите трафиканти или „мулета“ бяха в ръцете му. Във Варна съществуваше още един, засега независим от него канал, но Тефик имаше фамилни проблеми и ги оставяше да мислят, че ръката му не стига дотам.

Тефик имаше двама сина и една дъщеря от жената на живота си, арменката Елеонора. Див звяр, когато трябва да се справи с безбройните си врагове, Тефик беше най-нежният съпруг и баща, който Ориентът беше виждал в последните няколко века. Елеонора беше християнка. Красива като жасмин и предана като опитомена пума. Тя никога не му каза, че иска децата ѝ да бъдат кръстени като православни християни, но той четеше страхотното ѝ вътрешно желание, а това за него беше заповед пред храма на любовта. Децата им получиха християнски имена и вяра, а той — тихото обожание в очите на жената, която и без това обожаваше. Тефик беше наркобарон, убиец, един от най-страшните мъже в Леванта, но не вярваше ни в Аллах, ни в Христос.

Вярваше на Елеонора и на четирийсет и пет калибрения си „Колт“, с който никога не се разделяше.

Да, но синовете му катастрофираха в Италия и ако въобще оживееха, и двамата щяха да останат инвалиди.

С Козела го свързваше дълго познанство, минало през най-различни форми. Навремето, когато комунистите решиха с реекспорт на оръжие и дрога да си оправят външните дългове, Тефик беше официално докаран в страната, настаниха го в „Шератон“, дублираха му охраната и му довериха създаването на каналите. Тефик нямаше нужда от създаване на канали, имаше нужда обаче от сериозна гаранция, че като помогне на българите да обучат свои хора, няма да побързат да се отърват от него. Първия човек, когото Държавна сигурност изпрати при него, беше Козела.

Тогава те бяха млади разбойници в разцвета на силите си и маниакално подозрителни един към друг. До една вечер на „Щастливеца“, когато Козела му разказа биографията си.

Козела се „изповяда“ уж между другото, на четири очи в мъжки разговор, а всъщност правеше много тънка инвестиционна сметка. Тефик щеше да поиска да купи наболялата му душа... Той не реагира същата вечер, но два дни по-късно Козела се срещна с неговите хора и получи „безвъзмездна помощ“ от петдесет хиляди долара. Тефик го беше купил, без да подозира за съществуването на един от основните библейски текстове: „Няма добро ненаказано!“. Козела взе парите и го осъди на смърт.

Турчинът обаче беше хитра лисица и изчезна. Шефовете в Държавна сигурност се побъркаха. „Без Тефик каналите и на оръжие, и на дрога са запушени и затова си отговорен ти, смръдлив Козел!“

Майор Иван Милетиев лежа два дни по гръб, чудейки се какво да предприеме, и накрая избра смъртния риск. Единствено той знаеше, че Тефик е в Малта. Уреди си служебна командировка и през Рим се озова във Валета.

Козела взе два пистолета от първия магазин за оръжие, те бяха стотици, изчака нощта, с плуване излезе под вилата на турчина, зари пистолетите наблизко — на ръка разстояние един от друг — и се върна в хотела. Към обяд на другия ден тръгна да се разхожда по плажа с вид на скучаещ турист. Приблужи вилата. Знаеше, че гавазите са го забелязали, но в крайна сметка това беше целта му.

Козела запали цигара, седна между скритите си оръжия и зачака. Не беше минала и минута, когато чу стъпки по пясъка. Не се обърна. Един от охраната застана зад гърба му, другият — Фаиз, дясната ръка на турчина — мина отпред.

— Как ни откри, майор?

— КГБ ви откри, аз не съм врачка.

— Какво искаш?

— Да говоря с Тефик бей.

— Тогава защо не дойде във вилата? Козела се усмихна кисело.

— Обичам да умирам на чист въздух!

Гавазите се объркаха. Можеха да го смажат на място. Така поне си мислеха, но дадените им заповеди гласяха друго. Разрешението на ребуса дойде неочаквано.

С ръце в джобовете на прекрасния си кремав костюм се появи самият Тефик. След него вървеше слуга с набит персийски килим под мишницата. После го Разви до Козела, Тефик седна мълчаливо и не проговори дълго, загледан с азиатските си очи в морето.

— Защо ме предаде? — без да го погледне, попита той.

— Ако те бях предал, щях ли да съм тук? Можех да ти тегля куршума в София.

Тефик отново замълча. По едно време се обърна и го сграбчи за яката.

— Ще трябва да ми обясниш някои събития, Козел! — с бесен гняв изсъска турчинът.

Козела грубо се освободи от ръцете му.

— Няма друга причина да съм тук. Дръж се прилично, Тефик бей. Не аз, ти си завършил образованието си в Кембридж.

Тефик не му обърна внимание, запали цигара и отново се взря в морето.

— Аз не съм вчерашен, Козел. Знам, че имаш отговор на всеки от въпросите, които не искаш да ти задавам. Знам и къде си репетирал денонощия за тази среща... Затова няма да си губя времето с приказки — искам дела. В Адан, Турция, имам един враг, лош враг, кюрд, жесток и умен... Ако го убиеш, ще прием шампанско в „Шератон“... за моя сметка, както винаги.

Тефик стана.

— Чакай! Къде е той, къде живее? Как ще го намеря?

— Ще получиш подробни инструкции в хотела — каза Тефик и тръгна към вилата, следван от гавазите си.

Козела уби Амин Мохамед Амин в аданската джамия.

Кармазь Амин (Червения, а всъщност кървавия) беше едно брадато човече, не по високо от метър и половина, но го пазеха грузинци — планинци и като тръгнаше между тях, практически изчезваше. Къде, по дяволите, да го сбaram това джудже?, тъкмо се питаше Козела, когато отговорът дойде от самосебе си. Кармазь Амин имаше собствена джамия в планинското си гнездо и рядко слизаше в града. Да, обаче се зададе годишнината на Мурад I, основател на империята, и цяла Турция се гиздеше да отпразнува тази велика дата. Точно в пет без пет Амин пристигна в градската джамия. Грузинците — християни останаха отвън, но майор Милетиев, който не признаваше ни Бога, ни Дявола, беше вече вътре. Когато мюезинът зави от минарето и богомолците започнаха да удрят чела в пода, Козела се промъкна зад Амин, заби зад ухото му дълго шило, тип стилето, и го уби на място. След службата Козела се смеси с тълпата. Мина бавно покрай грузинците, но като излезе от обсега им, хукна като луд към колата си... Останалото беше детска игра. Козела не срещна никакви пречки до границата, а и на нея нямаше кой знае какви. Цяла Турция празнуваше деня на

основателя си и малко се тревожеше, че някой си там, в Адана, убил някакъв си кюрд. Турция имаше предостатъчно кюрди...

Това убийство анулира първата от трите му кризи с Тефик.

Каналите на дрогата бяха общо четири, като се изключат разни аматьори, които си пробваха късмета и ставаха храна на рибите.

Козела запуши за Тефик трайно пътя Трабзон — Бургас — Исмаил и от там — по море за Виена — и започна да го ползва сам. Първите няколко пратки, които уж попаднаха в ръцете на митничарите, сериозно разтревожиха Тефик и той изпрати „Вълка да пази стадото“. Когато реши, че личната му печалба е достатъчна, Козела „отпуши“ канала и беше поканен от Тефик на обяд в „Шератон“.

Турчинът отрупа масата с ориенталско изобилие. Отпи от виното си — пиеше само шампанско „Дом Периньон“ — и усмихнат с блестящите си изкуствени зъби, каза:

— Козел, в заведението има девет професионални убийци. Забеляза ли ги?

— Да, аз съм печено ченге, Тефик.

— Браво, а за да не се превърнеш в мъртво печено ченге, трябва да ми отговориш на един въпрос... От беднотия ли го правиш?

— Естествено — невъзмутимо отговори Козела. — В България има една поговорка: „Да не ти дава Господ бедни съседи“.

— И ние я имаме — кимна Тефик. — Наздраве. Яж на корем, пий като циганин. Откровено казано, това ти е за последно.

Козела избухна във весел смях, после лапна свирка, която висеше на врата му, но Тефик не беше я забелязал. В заведението се втурнаха баретите и проснаха на килимите прехвалените убийци на турчина.

— Пребъркайте ги! Вземете всички оръжия, злато и пари и до един ги изхвърлете от хотела.

Блед, та син, Тефик изгледа екшъна. Разбира се, до тяхната маса никой не се докосна.

— Играеш си с огъня, Козел?

— А ти, бей, сериозно ли мислиш, че съм толкова лесна плячка? Тефик не отговори дълго, после каза:

— Яж. Телешкото ще изстине.

Турчинът изчезна за дълго. Години, пълни с екстрени събития и за него, и за Козела. Тази вечер те щяха да се срещнат след седем години.

Същата вечер щеше да се състои още една „историческа“ среща. Шефовете на „ВИС“, „СИК“, „Аполо и Болкан“ и така нататък, се събираха да обсъдят бъдещата си стратегия. Очакванията не се оправдаха, това беше сборище на освободените силови бригади, на което не присъстваше ни един от шефовете на закритите застрахователно — охранителни фирми.

Бригадите се събраха тихо, дори незабележимо спрямо всеизвестните си навици. Насядаха свити като ученици в нов клас, но когато дойде време да се

избира президиум и председателстващ, се вдигна агресивна врява до Бога от псувни,-заплахи, размахване на пистолети, макар че първоначалното условие беше — никакво оръжие. След дълги кандърми дадоха думата на Веско Попа от Пловдив.

— Пичове, баровците ни преобаха. Аз няма да се учудя, ако видя в следващия парламент Маджо, Маргина, Жоро Илиев, Пашата и така нататък, знаете ги не по-зле от мен — Попа закрещя истерично: — Ние им свършихме мръсната работа. Ние сме мутрите, те — английски лордове. Ние сме рекетъори, килъри и така нататък... Ние тъпчем следствията, нас ни пребиват баретите. Няма баровски купон, на който да не съм виждал мазните им мутри... по телевизията, разбира се. Стига, ебал съм им майката! Няма да им слугувам повече.

Общо взето настроението в залата — настръхнала и ръмжаща, — беше много близко до това на Попа. После говориха от Бяла Слатина, Враца, Варна и Бургас. През нощта, когато се разотидоха, за да се срещнат отново на другия ден, основаха фонд „Земеделие“.

— Минаха много години, Козел. Къде се покри толкова време?

— А ти? — попита Козела, поемайки ръката на Тефик. — Изглеждаш като холивудски артист, мама му стара.

Тефик му предложи стол, закара бар-количката до него и седна.

— Минах без атентати, Козел.

— Знам. Блазе ти.

Козела си наля водка, газирана вода и се почувства страшно уморен, но затова пък и за първи път истински защитен. Тук, при този турчин можеше да заспи непробудно и да спи до пълно възстановяване на силите си. Тефик го наблюдаваше с острите си умни очи.

— Какво има, Козел? Прилоша ли ти? Козела поклати глава.

— Страшно съм уморен, Тефик. На края на силите съм, болят ме старите рани... а те са много, както знаеш. На всичко отгоре предстои ми да реша един много, много сложен проблем.

Тефик отпи от уискито си.

— Сериозно ли има проблем, който ние двамата не можем да решим, приятелю?

Козела чу промяната в тона, но не промени изражението, нито избърза с изповедта. Късно през нощта поиска от Тефик да изкара синовете и Габи от България и с фалшиви паспорти да ги изпрати в Рангун — Бирма.

— Защо толкова далече, Козел? — искрено се учуди Тефик. — Белград е под носа ти? Никъде няма да са по-сигурни от там.

Козела изтръпна. В първия момент това предложение изглеждаше капан при положение, че НАТО всеки момент може да удари сърбите заради Косово, после схвана лисичата хитрост на турчина. Сърбия беше в конфликт с целия свят, легациите бяха напуснали Белград, чужденците поголовно се изтегляха в очакване на въздушна война. Какво по-добро място за хора с пари да придобият

каквато си искат самоличност, а канали за Сърбия... само Козела беше запушвал десетина.

— Имам къща край Белград, Козел. Ще я намериш лесно — Тефик му подаде визитка, на гърба ѝ имаше карта. — Познаваш ли някой от хората на Аркан?

— Да.

— Поздрави ги, те ще свършат останалото. Козела се вдигна тежко.

— Какъв реванш ще искаш от мен, Тефик? Турчинът наведе унило глава.

— Чу ли каква беда ме сполетя?

— Момчетата.

— Да. Голяма трагедия, майка им си изплака очите... Виж, Козел, ще ти пратя момчетата за десетина дни, ако се върне желанието им за живот, ще те позлатя, колега.

— Няма да ставам милосърдна сестра, Козел — вироглаво каза Иван.

Баща му се завъртя на пети и му нанесе такова кроше, каквото малко професионални боксьори използваша — така наречения полувинт.

— Иди си измий лицето — каза Козела, овладял гнева си, виждащ ужас в очите на Габи и Асен. — Да, аз съм Козела, но не и за синовете си. А дали ще бъдеш милосърдна сестра, или не — решавам аз!

* * *

Разви обикаляше дискотеките с упоритостта на наркоман. В полунощ преравяше заведенията на Студенския град, минаваше през Бистрица, Симеоново и Драгалевци, тръгваше към Илиенци с увеличаваща се погнуса, след това се връщаше към централна София. „Пиленцата“ ги нямаше, но в един момент все щяха да се появят.

Разви влезе в педерасткия клуб „Спартакус“ и отиде на бара. Стига скитане тази нощ. Поръча водка на едно лице с неясен пол, подпря се на бара и видя Джон Алберти с някакъв бандит — че е бандит, подсказваше и видът, и маниерите му. Тъкмо се готвеше да отиде при американеца, когато зърна Заре Шопа, седнал на маса зад гърба им. Срећнаха си погледите. Шопа вдигна сока за наздравица, той не пиеше друго. Разви Звяра му кимна и остана на мястото си.

Излезе от бардака и набра GSM-а на Компира. Веднага чу гласа му:

— Слушам.

— Спиш ли?

— Не.

— Ще дойда да пия една водка при теб, че от боклуци и педерастии започва да ми се повръща.

* * *

Служебният папарак Заре Шопа хвърли един топ снимки на бюрото на Проданов. Гадости! С две жени, с три жени, с три жени и Чоли, когото той добре познаваше.

— Добра работа, Шопе. Ще ти издействам един ромб за тази помия.

Проданов набра вътрешния номер на Генерала.

— Шефе, при теб ли е генералният секретар?

— Да.

— Имам компромат срещу онова лъскаво леке Джон Алберти.

— Донеси ги!

Генералният секретар на Интерпол Реймънд Кендъл беше на посещение в София, но се държеше високомерно, нравоучително и се опитваше да ги наставлява като малки деца.

Проданов сложи снимките в служебен плик, почука, влезе, кимна на интерпол-шефа и подаде плика на Генерала.

— Седни, Проди. Налей си една водка... от служебната. Сега ще му натрием носа на този грандоман. На другия ден Джон Алберти замина за Америка.

* * *

Както предрече Габи, Боян Мирчев беше освободен от министерството след няколко дни. Тя не беше никаква ясновидка, просто беше научила от злощастния си баща, че над главата на годеника ѝ се трупат „облаци“. Мирчев беше злоупотребявал със служебното си положение (дежурна дефиниция), но значително по-уязвим беше с касата. Беше ползвал държавните пари като свои, беше правил скъпи подаръци, които имаше глупостта да заприходи в счетоводната книга на посолството. Когато стопанските полицаи — две млади, но подготвени момчета — разнишиха далаверата, решиха, че е техен дълг да предупредят бившия си колега Сирака, а той да отърве дъщеря си от батака овреме. Така и направиха. Сирака ги изслуша, прегледа резолюциите им и вдигна рамене.

— Какво да се прави, господа? Продажно... и алчно животно е човекът.

Вечерта каза на Габриела една десета от истината, другото все още беше служебна тайна, но тя беше умно, макар и много разглежено момиче, и Сирака се надяваше да го разбере.

Габи го разбра отлично. Не толкова по думите, с които ѝ го каза, а по унилия и безпомощен израз, какъвто за първи път виждаше в очите на баща си.

С тоя балон Боян е свършено!, беше вътрешната ѝ констатация, целуна баща си по очите и хукна към летището... Това беше фаталният полет на Габриела. Ако не беше срещнала братята, сега и баща ѝ щеше да е жив, и тя да продължава да лети, вместо да се крие в някакви вили. И тя не знаеше къде точно се намира.

* * *

На тринайсети октомври, вторник, извън мобифонът. Козела настръхна. Можеше да бъде или Хакел, или Тефик. Беше турчинът.

— Следиш ли новините? НАТО е дало четири денонощия за размисъл. Свършат ли, американците тръгват от Запад, вие — от Изток.

Линията изключи.

Още четири денонощия? Близо сто часа... Нервите на момчетата вече не издържаха и Господ знае от каква искра можеше да пламне пожарът... Братоубийственият пожар.

Беше рано сутринта. Младите спяха и щяха да се търкалят в леглата минимум до обяд. Козела се изкъпа в тясната като килия баня, после отвори вратата да излезе парата и започна да се бръсне. Не беше лесна процедура за лице, минало през пластична операция, но с времето се свикваше. Когато огледалото се изчисти от парата, той започна ежесутришната си мъчителна процедура. Когато се наведе над умивалника, почувства пръст да се движи по протежение на безбройните му огнестрелни рани. Обърна се като ужилен. Беше Габи.

— Всичко това са рани, нали?

— Да — неохотно каза Козела. — Много рано си станала.

— Искам да разгледам тялото ти — тихо, но защо му се чу и похотливо, поиска Габи.

С лице към нея Козела я видя да брои наум зарасналите дупки по тялото му. В един момент на стъписване Габриела се изправи на пръсти и целуна цикатрикса* на врата — спомен от атентата срещу Генерала. Козела я хвана за ръцете.

[* Груб белег от рана.]

— Какво правиш, момиче?

— Много ли болеше? — вече нямаше съмнение, че малката играеше похотлива игра.

— Не! — Козела я избута и излезе от банята само с една хавлиена кърпа около кръста. — физическите рани не болят! Душевните са страшни! — каза той, колкото да не мълчи като ням, и влезе в стаята си. Господи, Габи? Само това ми липсваше!, мислеше, докато се обличаше.

Мобифонът извън отново. Този път не можеше да е друг освен Хакел. Той беше.

— Къде си, Козел?

— Там, където ченгетата могат да ме проследят по телефона.

— Не бой се. Ние сме сериозна служба. Първо съм проследил линията, храбрецо... Свършиха ли главоболията ти?

— Сега започват... Виж, Хакел... Ще напусна страната да осигуря сигурността на децата. Това е генералната задача на шибания ми живот.

Свърша ли тази работа, уверя ли се, че са на плаж в Уайкики, ще ти се обадя. Дотогава, моля те, не ме търси.

Козела затвори апарата, но след секунда той издрънча отново.

— Не те съветвам да ми запушваш устата, Козел.

— В България има една приказка — да ти сера в устата, господин Хакелман.

Агентът на ЦРУ се изсмя в мембраната.

— Надявам се, че ще имаш куража да повториш тази простащина и в Белград.

Козела изтръпна, но Тефик не отговаряше, не отговаряше целия ден. Когато и на другия ден GSM-ът мълчеше упорито, Козела вече знаеше всичко.

* * *

— Изнервихме се, деца! Искате ли да хапнем скара в селската кръчма?

Валеше порой, но никой не каза „не“, най-малко Иван, който още дълго щеше да носи последствията от „ласката“ на баща си.

Настаниха се на две маси. „Децата“ на една, Козела — с лице към вратата, непрекъснато държащ ги под „поглед“ — на друга. Малко по малко видя, че Габи го фиксира. Ай сиктир!, ръмжеше вътрешно. Остава тая разпасана кучка да се влюби в мен.

Сервираха му ракия със зеле и моркови, любимата му салата, и той се зае да си отпуска нервите. Момчетата пиеха бира, Габи някакви натурални сокове. В кръчмата беше шумно, но свойски селяните си говореха през масите без никакво притеснение — В края на краищата бяха в собствената си кръчма, тук присъстваха всяка вечер и малко ги интересуваше спокойствието на приходящите. Прави са..., разсеяно мислеше Козела, отпиващ от отлежалата си сунгуларска ракия, когато в заведението — ако можеше да бъде наречена така една селска кръчма — нахлу пияна компания и се упъти към тезгяха. Тримата млади елегантни мъже и двете жени изглеждаха здраво почерпени. Това нямаше да бъде от значение, ако един от тях не се окажа бившият годеник на Габи.

Когато си взеха напитки и се подпряха на плота, единият от компанията се вторачи в масата на „децата“.

— Отдавна не сме се виждали, скъпа Габриела? Как си? Добре изглеждаш... Кой от двамата те чука? Или си правите сандвич?

— Пиян си, Бояне. Излишно е да се заяждаш!

Козела вече знаеше всичко, знаеше дори, че придружителите му са офицери от ВКР.

— Това е Габриела, господа. Моята бивша годеница... Най-студенокръвното животно на света. Тя е причина баща й, легендарният Сирак, да си стреля в главата. Тя ми скрои кур капан в министерството — Как, някой

ден ще разбере... и всичко това, за да се чука с тия двама престъпници, крадци, преследвани от Интерпол, синовете на прословутия бандит Козела!

Момчетата направиха най-лошото, което ситуацията предлагаше. Скочиха като котки и тръгнаха на просташко кръчмарско сбиване.

Момчетата бяха яки и смели, но това беше слаба утеха, ако ВКР-тата носеха оръжие. Козела дебнеше боя като тигър от храсти. Иван нокаутира бившия дипломат и балансът на силите изглеждаше приблизително изравнен, когато контраразузнвачите решиха да спечелят спора. Както очакваше Козела, и двамата щяха да посегнат към кобурите си, ако в кръчмата не беше изстрелял изстрел.

Козела беше стрелял в тавана, но сега магнумът му държеше на прицел офицерите.

— Аз съм Козела, господа. Предлагам да се разделим като родни братя!

Мина зад гърба им, взе пистолетите им, пребърка ги за мобилни телефони и разбира се намери три — един мобифон и два GSM.

Козела подхвърли десет хиляди лева на онемелия барман и изкомандва „децата“:

— Чакайте ме вън!

Козела остана сам с контраразузнвачите, изпразни пистолетите, прибра патроните и остави „ютиите“ на бара.

— Няма какво да делим с вас, момчета. Напишете ми адрес, на който да ви изпратя телефоните... Бързо!

Един от тях му подаде визитна картичка. Козела я пъкна в горния джоб на сакото си и излезе.

— Бързо във вилата! — сухо изкомандва той. — След половин час изчезваме.

— Къде?

— Където аз кажа!

Два часа по-късно Разви Звяра и два отряда барети претърсваха квартала... В края на краищата откриха бившата бърлога на Козела, но късно.

На масата в хола генерал Развигоров намери бележка, адресирана до него.

Не ме дразни, Разви! Само добро си видял от мен, боклук с боклук! Ако продължаваш да ми дишаш във врата, ще ти източа кръвта като на курбан, колега!

Подпис нямаше, но беше ясно кой е адресантът.

В това време „децата“ чистеха лесидренската му къща. И това беше временно убежище. Къде е Тефик, по дяволите! Отново никаква връзка. Нито през нощта, нито рано сутринта. Картичката започна да му се разяснява — Тефик беше в ръцете на Проданов.

* * *

След погребението на Г. Найденов, Пентхаус свика спешно събрание. След традиционните думи за упокой на покойника — съратник, Христов се обърна към колегите си:

— Имам пълен запис и аудио, и видео от тайното събище на мутрите. После ще ви раздам касетите. Текаат им лигите за ново югоембарго. Всички борци, живущи на петдесетина километра от границата, стягат камиони, тирове, кой каквото има. Започнат ли бойните действия, което ще е равносилно на ембарго, ще се наложи бързо да овладеем новата престъпна вълна. Стефан Марчев го прекъсна.

— Ти луд ли си? Предишното ембарго го дирижираше Васил Илиев, сега кой смяташ да им сложиш за маршал на престъпната гвардия!

Христов се усмихна.

— Добре казано, Стефане. Има такъв човек. Генералът от службите на КГБ, ренегатът на всички идеи и клетви...

— Козела?

— Да — Кимна Христов. — Ако е жив, открийте го и на Северния полюс. Козела е нашият печеливш ход в момента! Само той начело на мутрите може трайно да дестабилизира Костов и компания.

* * *

— Да, моля — чу познатия, но отдавна обезличен глас.

— Знаеш ли кой се обажда?

След известно мълчание Поли тихо каза:

— Да, Иване. Кажете ми, моля те, как са децата?

— Засега добре — каза Козела. — Пазя ги, колкото мога... Но възможностите ми намаляват всеки ден. Ще бъда абсолютно честен с теб, очаквам да ми помогнеш.

Поли помълча известно време, после отново тихо каза:

— Какво трябва да направя?

— Продан е арестувал един турски бизнесмен, Тефик. Това е човекът, на когото разчитах да заведа момчетата на сигурно място. Говори с мъжа си, става дума за твоите родни деца, Поли. Че се оказаха калпави, оказаха се, но ние, техните родители, не можем да се откажем от децата си. Можем ли?

— Не — тихо каза Поли.

— Точно така. Убеди Продан да пусне турчина без опашки и ще си направила за синовете си повече, отколкото си представяш. Ще се обади пак...

Разговорът прекъсна, но Проданов, който беше очаквал подобно развитие на събитията, беше поставил собствения си телефон на подслушване.

Влезе Компира.

— Ядец, шефе. Козела се е обадил от бетком, някъде в района на военна академия.

— Добре, добре — нервно го прекъсна Генерала. — Блокирахте ли изходите на София.

— Това беше първата ми работа, макар че нямам вяра на блокадите. Козела ги прескача с прът за овчарски скок.

* * *

Разви Звяра прие присърце издирването на Козела, убеден, че ще остане в града. Довечера като огладнее, ще го срещна в някоя второкласна кръчма в центъра!

* * *

Джон Алберти изхвъркна на улицата, но попадна в „любовната прегръдка“ на Хакел.

Когато Реймънд Кендъл показа снимките на директорите на швейцарския клон, реакцията беше повече от единодушна — „Платете му и да се маха!“

Алберти не беше допуснат за обяснения пред директорите и след десетминутно унизително чакане се реши съдбата му. За негов ужас напусна централата безработен. Това беше съсипия за бюджета му, но никога нямаше да го каже, под достойнството му беше да хленчи, но той издържаше старата си майка в Реджо ди Калабрия, бившата си съпруга и четиригодишния им син и един развратен и много глезен порториканец в Америка.

Когато стигна до паркинга — вървеше на автопилот и не виждаше нищо около себе си — Двама души грубо му препречиха пътя. Докато онзи отпред имитираше, че му говори нещо на английски, другият — задният, се притисна плътно до него.

— Чист е! — след секунда каза той. — Добре. Мистър Алберти, един ваш добър познат иска да ви види.

Джон Алберти прецени шансовете си да отклони поканата като нулеви, затова се задоволи да сбие рамене примирително.

— Добре, господа. Да видим кой така грубо кани на среща старите си познати.

Заведоха го в едно заведение на „Малая гасе“, проститутската улица на Цюрих, и там застана очи в очи с Хакел.

— О, господин ЦРУ, с какво привлече вниманието ви моята незначителна фигура?

— Незначителността й — разсеяно отговори ченгето, ядеше скариди и отпиваше от чаша бяло вино.

Когато свърши, Хакел изми ръцете и устата си, запали цигара и попита:

— Знаеш ли кой те изпрати на борсата на труда?

— Досещам се...

— Глупости, Алберти. Нямах и най-малка представа. Докато ти се правеше, че преследваш момчетата на Козела, той ти прикачи папарак, който, ей Богу, свърши добра работа... Между другото, да те питам от чисто любопитство — не боли ли, като те ебат в гъза?

Алберти стана синьоморав, но премълча.

— Други въпроси имате ли?

— Е, Алберти, може и да не ми разкриваш съкровенията си тайни... Забравих да те покана да седнеш.

Двамата придружители на Хакел учтиво, но твърдо го заставиха да седне срещу него.

— Така — Хакел се наведе и каза тихо — Ние сме по-старата и по-ефективната организация от скапания ти Интерпол. Това ясно ли ти е?

— Напълно.

— С две думи, Алберти, наемам те за снайперист. Отиваш в Белград, моите хора ще ти кажат къде? Засядаш там и чакаш. Колкото трябва, толкова чакаш! Целта ти е момчетата на Козела. Убиеш ли Козела — било по прищявка, било случайно — ще натъпча розовото ти дупе с динамит и ще те пратя при католическия ти Господ. Тръгвай! Ще получиш допълнителни инструкции.

Когато офицерите на Хакел предложиха на италианеца да ги последва, той продължи:

— Джон, твоята религия не забранява ли любов с мъже?

— Не знам — ехидно каза окопитилият се Алберти. — От такива като теб не ми остава време да прочета свещената книга.

* * *

Козела поддържаше телефонна кодирана връзка с трима от бившия Ескадрон на смъртта. Тази вечер, преди да се обади у Проданови, реши да провери дали действат каналите му. Само един номер реагира.

— Къде са приятелите? — попита Козела, без да се представя.

— Един е при Аркан... доброволец. Един си счупи врата с мотор и лежи в „Пирогов“. Единствено аз съм на линия.

— Има ли нещо за стария ти началник?

— Да, но не е за телефон.

— Спокойно, Момчиле, аз съм на телефонен стълб и проверявам линиите. Никой от вас не е включен на подслушване.

— Дано да си прав... Новият Пентхаус иска среща с теб. Твърдят, че са забравили миналото.

* * *

— И собствения си телефон подслушваш, Продане? — развеселен от този факт, попита Козела.

— На кой стълб висиш, проклетнико? Козела пропусна думите му покрай ушите си.

— Щом подслушваш жена си, значи знаеш предложението ми?

— Не е приемливо...

— Защо, става дума за живота на две момчета.

— Аз нямаше да съм това, което съм, ако нарушавах закона с някаква цел, пък била тя и благородна... от твоя гледна точка.

— Добре, Продане. Тогава ти предлагам нещо честно. Искам да кажеш на глас: „Поли, аз няма да съдействам за оцеляването на децата ти!“. Ще го направиш ли?

— Не.

Козела се изсмя дрезгаво.

— Здравей, Компир. И твоят щифт е в ръцете ми, щом си толкова любопитен, стари приятелю, ще чуеш неща, които не са за слуха ти. Ти си една от най-големите путки, Компир. Дълго време ви заобикалях, но сега война! — лайно такова. И на теб, и на солташаците ти.

Козела се спусна от стълба и тръгна пеша от Нови хан до магистралата, където беше паркирал колата. Не беше изминал половината път, когато специалните части откриха стълба. Компира си разбираше от работата, но това, което не беше предвидил, беше, че стълбът ще се взриви и ще избухне в пламъци.

Козела се добра до колата и се върна в квартала, където го дебнеше Звяра.

Късно през нощта Козела се прибра в Лесидрен и завари пиянска вакханалия. Уредбата гърмеше рок, Габи седеше унила, завита с одеяло, но синовете му бяха отровено пияни.

Козела спря уредбата, едва потискаш гнева си.

— Вие двамата — глухо изръмжа той, — изчистете тази кочина и по леглата! След две минути да няма и следа от вас.

Козела се отпусна тежко на едно от креслата.

— Габриела, ти остани. Имам няколко минути разговор с теб.

Габи кимна разбиращо. Познаващи характера на баща си, синовете му побързаха да изпълнят недвусмислената заповед.

Козела запали цигара и погледна разсеяно момичето.

— Трябва да бягаш от България. Съзнаваш ли го?

— Напълно — Кимна момичето.

— Слава Богу, момиче. Ти тръгваш първа утре през нощта. Ще те преведе през границата един мой бивш служител. Изпращам те в една богата и гостоприемна къща край Белград, проблемът е, че синовете на собственика също живеят там. Живеят е най-точната дума. Те прекараха тежка автокатастрофа и сега не мога да преценя, а и моят приятел, баща им, не може, не искат или не могат да се оправят... Това ще те притеснява ли? Ако искаш, може въобще да не се виждаш с тях. Това притеснява ли те, моето момиче?

Габи поклати глава.

— Щом го искаш ти, не. Кога трябва да тръгна?

— Утре през нощта, смело малко момиче. А сега можеш да ми налееш нещо за пиене.

Козела изпи една водка на екс и се върна в града.

Утре беше лобният ден на Разви Звяра. Щом не разбираше от дума, щеше да остави вдовица и сираче, а имаше време, когато Козела тайно се възхищаваше на семейните му взаимоотношения.

Беше седем вечерта, когато Козела излезе да чака Разви Звяра. Знаеше, че ще го търси с упоритостта на фокстериер във всички сравнително евтини и незабележими кръчми на центъра.

Беше рано. Козела си поръча ракия и салатата, но настоя да ги плати веднага. Може да ми се наложи да тръгна внезапно!

Отпиваше малки глътки и не изпускаше от поглед вратата и прозорците. Зад гърба му беше служебният вход за евентуално отстъпление...

Малшансът на Разви Звяра беше, че Козела го видя пръв. Вървеше по „Цар Симеон“ и задължително щеше да надникне и в това заведение. Козела се измъкна незабелязан през служебния вход и застана зад Разви в момента, когато слагаше дланта си върху бравата.

Козела му извъртя „полунелсон“ — хватка от борбата — и постави внимателно нож „Рамбо“ на гърлото му.

— Край, Разви. Утехата е, че ще те погребат с генералски почести.

Тялото на Разви Звяра се разтрепери.

— Недей, Козел, за Бога. Знаеш, имам семейство, внуче.

— И аз искам да имам — сухо каза Козела и му преряза гърлото.

В два часа през нощта Момчил, бившият служител на Ескадрона на смъртта, прекара Габриела през границата.

— Запомни ли всичките инструкции, Габи? — попита Козела.

Говореха шепнешком, колкото и да беше разграден дворът, това все пак беше граница.

— Да — каза Габи. — Искам да те целуна на тръгване. Козела си подаде бузата, но Габриела взе ръцете му в длани и го целуна в устата — топло, чувствено, с език. После каза:

— Чакам те! Не, чакам ви — и последва Момчил в тъмнината.

Козела се добра до колата уморен, но спокоен. Пътуваше бавно за Лесидрен и слушаше новините. Трупът на Разви Звяра беше открит отдавна и в министерството цареше бяс и паника. Майната ви, мислеше той, по-важното е, че спасих детето на Сирака! Козела не можеше да остави Тефик в следствието и да се чувства достоен приятел на този безкористен мъж. Това беше единствената причина да се появи пред Пентхаус.

— Добре дошъл, генерале — поздрави го Христов, вдигайки туловището си от председателското място. — Седни. Какво ще пиеш?

— Водка — сухо каза Козела.

Мигновено му сервираха ледена бутилка „Уолфшлиф“, сода и чиния, пълна с всички възможни ядки. Козела отпи и вдигна очи.

— Целият съм в слух, господа.

Евтимов пое инициативата.

— Нещо добро да си видял от демократите, Козел?

— Не — все така сухо отговори той.

— След атентата срещу Бонев ти си със статута на патицата — „Да се застреля, където се срещне“.

— Така е — кимна Козела.

— Ти ли закла Развигоров — Звяра?

— След малко ще ме попитате къде си държа парите.

Христов се засмя и увлече и другите — без Козела, разбира се.

— Слушай, генерале. Ти имаше лошия шанс да командваш ескадрона по време на уж нашия съмишленик Жан Виденов.

— Педерастче с тънко вратле и налудничави очи — избухна Марчев.

— Момент — Христов въведе ред. — Генерале...

— Наричай ме Козел — отпивайки бавно, го апострофира бившият генерал на всички тайни служби.

— Козел, предлагаме ти да оглавиш нов Ескадрон на смъртта. Никой не е безсмъртен, сигурен съм, че не си се отказал да посегнеш на Генерала.

— Не.

— Имаш ли план?

— Не достатъчно измислен, за да го пусна веднага в действие.

— А с обща помощ?

— Какво предлагате? Евтимов отново взе думата.

— Главатарите на „ВИС“, „СИК“, „Аполо и Болкан“, „Зора“ и „Корона“ изхвърлиха на улицата силовите си бригади. Можем да ги оставим да водят див уличен бандитизъм или да ги подчиним на нашата кауза. Ти какво би избрал?

— Второто.

— Радвам се, че се разбираме, Козел. Приемаш ли предложението, генерал Милетиев, Жаров или Козел, ако предпочиташ, да оглавиш еднолично новата бригада?

Козела мълча дълго. Изпи още една водка и вдигна глава.

— Имам проблеми — трябва да измъкна един приятел от следствието и да прекарам двамата си непрокопсани сина на безопасно място в чужбина. Готови ли сте да ми съдействате?

Този път беше ред на „Пентхаус“ да се спогледат объркано.

— Ще направим всичко, което можем, Козел. Казвай.

Ченгето-гангстер стана и тръгна да се разхожда из офиса.

— Искам десет мутри на дюшеци, въоръжени както трябва. Поименно ще ви кажа точно кои ми трябва. Докато аз освобождавам моя човек от следствието, други десет мутри ще прекарат синовете ми през сръбската граница. Свършат ли тези две операции — уверявам ви, че ще бъдат почти

безкръвни — аз заминавам за една седмица да сложа ред в отбора, връщам се и съм на ваше разположение. Казах ви повече, отколкото трябваше, изповядах се като на литургия, но ако приемете, приемете веднага или ми посочете вратата. Нямам време за губене.

След дълго неловко мълчание Пентхаус помоли:

— Козел, изчакай при секретарката. След десет минути ще получиш отговор.

Козела стана пъргаво, взе бутилката водка, чаша минерална вода и се оттегли.

В уреченото време го поканиха отново.

— Генерале, ти си пълновластен титуляр на отбора. Честито!

Козела стисна вяло ръцете им, мислейки: Горкият Компир.

* * *

Компира беше вегетарианец, изключително скромен в личния си бит. Той, който имаше възможностите на над деветдесет процента от бюджетните граждани, продължаваше да живее в една гарсонiera в Красно село, нямаше телевизор, но цялата му колиба беше отрупана с книги. В Самоков, откъдето беше, живееха старите му родители и разведената му сестра, която се грижеше за тях. Маруся, сестра му, не случи в живота, ожени се за един нехранимайко, роди му две деца, а той за благодарност започна да я бие и да тероризира старите. Разви Звяра, Бог да го прости, го посети един слънчев ден, счупи му двата крака и лявата ръка — дясната му трябваше да подпише някои документи — молба за развод и някакъв отказ от наследство, какъвто и без това не му се полагаше. Компира не ползваше дори една десета от огромната си за държавата заплата и изпращаше всичко в Самоков. Козела знаеше всичко това, ценеше го и сега, когато тръгна да го екзекутира, си даде сметка, че дори го обича. По своя си студен начин, но ако атакуваше министерството, той щеше да се опита да защити именно Компира. А сега, по ирония на проклетата съдба, беше тръгнал да го убие.

Компира, дълбоко нелегално лице в МВР, беше известен на своя етаж, но абсолютно анонимен извън службата и затова и съкооператори, и комшии гледаха на него като на един болен, нещастен чиновник, мълчалив и абсолютно затворен. С времето си го обясниха с недъга му и престанаха да му обръщат внимание. За Компира това беше добре дошло, още повече — службата му го изискваше. Прибираше се от работа, колата го оставяше далеч от квартала. Почиваше час — два, после взимаше една стара мрежа и отиваше да купи от красноселския пазар карфиол, цвекло и моркови — основата му храна — Като прибавяше и хляба.

Козела го познаваше като джоба си. С дълги маневри той обходи пазара и седна срещу входа на Компира да го изчака да се разходи. Беше изпил две бири, когато кривото тяло на Компира се появи от входа и тръгна към пазара. Козела

стана, мина зад гърба му и с бързината на циганин — джебчия го пребърка и му отне GSM-а. Компира нито носеше оръжие, нито можеше да си служи с него.

— Дойде моят ред, а, Козел?

— Много бих желал да не падне косъм от главата ти, приятелю, но ако се окажеш повече ченге, отколкото човек, ще последваш Звяра.

Компира мълчеше. Мълча дълго, докато не се увери, че той трябва да поднови разговора.

— Какво искаш, Козел? На теб и Сирака дължа службата си. Бог да го прости Сирака, на теб ли ти се падна да играеш Божието правосъдие?

— Имам двама сина, знаеш, нали?

Компира кимна унило.

— Знам, загазили са го страшно. Всички сте загазили. И ти, и момчетата.

— Добре, ела да поговорим в онази кръчма на спокойствие... Всъщност, нямаш избор, тръгвай кротко, Компир. Всяка необмислена постъпка ще остави твоите в Самоков без теб.

Козела не губи времето си в куртоазни приказки.

— Продан държи под ключ Тефик. Турчинът ми е необходим да спася децата си и няма да се спра пред нищо, Компир. Нищо! Не ми казвай, че не знаеш къде го крие. Готов съм да те подложам на адски мъки, за да се добера до истината. Две водки, моля! — провикна се Козела и мълча, докато не им сервираха.

— Компир, когато сме били колеги, съм бил не лош колега, поне за тебе... Да, ама сега обстоятелствата ни направиха врагове. Проданов нехае за живота на момчетата на жена му. Пуснахте Разви по петите ми, макар и вие, и той да знаехте, че не е моя класа. Бог да го прости — отля от водката на пода. — Всевишният ми е свидетел, че не исках да оставя семейството му без закрила. Пий, колега! — заповяда Козела. — Това може да ти е за последно.

Компира отпи формално глътка, той не пиеше и всички в службата знаеха това.

Козела изпи водката си на екс, поръча втора и се взря в бившия си колега.

— А сега да си дойдем на думата, Компир. Виждаш ли ги тия мутри отвън? Те са мои боклуци, но изпълняват безусловно заповедите ми. Ще ти задам един много труден въпрос, приятелю — Къде държи Проданов Тефик бей? От отговора ти ще зависят две неща — ако ме излъжеш, ще ги пратя да ти изправят гърбицата, а има и една бригада в Самоков. Ние сме малка страна, приятелю, тук никой от никого не може да се укрие. Кажеш ли ми истината обаче, ще те закопчая за собственото ти парно за една нощ... Утре сутринта ще се обадя на Продан да те освободи.

Компира се разплака.

— Проклет да е денят, когато те срещнах, Иване.

— Аз съм Козела! Не забравяй това!

— Не го забравям, мръсна гад! И твоят ден ще дойде.

— Не опявай като поп... Нямам време. Имаш десет минути за пълна откровеност, иначе те предупредих какво те чака.

От разногледите добри очи на Компира се стичаше порой, но когато успя да си поеме сулука, каза:

— Тридесет и четвърта база.

— Драгалевци? — Козела знаеше, но искаше да получи потвърждение. Компира кимна.

— Каква е охраната?

— Осем души... без персонала...

— Добре, Компир. А сега, откъде може да се открадне един МИ-24?

— Има в двора на обекта... това е всичко, което ще ти кажа. А сега ме застреляй! Няма да живея с този позор. Козела се наведе през масата и го целуна.

— Обичам те като брат, Компир. Надявам се да хвърлиш едно цвете на гроба ми. А сега, извинявай, ще прекараш една не комфортна нощ. Кой от нас не ги е имал с десетки?

Козела повика с пръст мутрите.

— Много внимателно с господина, момчета. Оковете го така, че да може да слуша радио и му дайте книгите, които поиска.

В три часа през нощта Козела и мутрите от новия ескадрон атакуваха затвора на МВР. Избиха охраната и събудиха спящия в копринена пижама Тефик. Козела водеше пилот, който веднага се зае с машината.

— Знаех, че ще дойдеш, брат — каза Тефик, докато се обличаше. Не аркадаш (приятел), а брат. — Веднага ли тръгваме?

— Ти тръгваш веднага. Аз ще те последвам, като се оправя със синовете си. Ще заваря едно момиче в твоята къща. Бъди като баща с нея.

— Излишно е да ми го казваш, Козел, но все пак мисля, че грешиш, че не тръгваш с мен.

— Момчетата са закопали парите си. Ще ги пратя да ги изровят и ще те последвам. Аллах да те пази, Тефик, приятелю.

Моторите на машината гърмяха така, че Козела не чу последната реплика на турчина.

— Твоят Бог е и мой Бог, брат.

Един час по-късно Козела изпрати мутрите да разковат Компира. Не очакваше, че му прави най-лошата услуга. На сутринта намериха Компира на паважа пред шестетажния блок, в който живееше.

Козела се прибра в Лесидрен скапан от умора и най-вече от вестникарското съобщение за кончината на болния, гордия, честен, но слаб човек — Компира. И тази смърт ще тежи на съвестта ми, да еба и живота, да еба!

Къщата беше тиха. Реши, че момчетата спят, но се оказа, че ги няма. Бяха взели най-рисковото БМВ и кой знае къде бяха забили по курви.

Бесен и на себе си, и на тях, и на живота, Козела си наля водка, угаси лампите и седна да ги чака. Беше започнал да задрямва, когато чу двигателя на бавареца. Погледна през прозореца — слава Богу, бяха сами, но пияни. Едва се крепяха на краката си. Асен, който шофираше, обра в оградата цялата лява страна на колата, но кой знае защо това му се стори много забавно. Смееха се като марсилски проститутки, когато опитаха да вкарат ключа в бравата. Козела рязко дръпна вратата и двамата паднаха в краката му. Знаейки нрава на баща си, те опитаха да се „вземат в ръце“. Празна работа.

— В банята... повръщане и студен душ — изкомандва Козела. — Една дума и ще ви пребия и двамата!

Два часа по-късно — развиделяваше се — синовете му събраха сили да седнат срещу него.

— Няма да ви чета лекции. Щом можете да обирате банки, значи не сте толкова малки, но това, че търсите спасение при баща си, ме кара да мисля, че не сте достатъчно зрели! Слушайте ме, пияни говеда! Никога не съм ви питал къде сте скрили крадените пари. Те не ме интересуват. По-важното е, че мигновено трябва да се махнем от страната. Днес е събота, седемнайсети октомври. Давам ви един ден да сложите в ред нещата си... грабежа имам предвид. На осемнайсети през нощта напускаме страната. А сега — марш по леглата!

VIII

— Ясна ли ви е задачата, господин Алберти? — попита Хакел в цюрихския ресторант „Барман“.

— Не.

— Не ти е ясна или не искаш да участваш? Алберти запали тънка пурета, кръстоса крака и го погледна студено.

— Общо взето, и двете.

— Започва разговор за пари, нали?

— И така може да се каже. Моята цена е по сто хиляди на глава.

Хакел се усмихна.

— В конкретния случай ще получиш една десета от тази сума. Ние сме ЦРУ, а не Чеиз Манхатънбанк.

— Тогава си изберете килър.

— Избрахме си, Алберти. Теб! Алберти се усмихна презрително.

— Не очаквах, че сте толкова фалирало предприятие.

— Другояче бих се изразил, Алберти. Ние наемаме всеки според цената. Има ли смисъл да вадя снимките? Имам помия в джоба си.

— Не — ледено каза Алберти.

— И аз така мислех... Какво да правим, хората са грешни, но ние не сме злопаметни и ще заличим излишните познания от паметта си. Свършваш тази работа, получаващ скромния си хонорар и чистото досие и спокойно ще можеш

да отвориш адвокатска кантора някъде в Орегон, например. Твърдят, че не си лош адвокат.

— А защо Орегон, моля?

— А ти какво искаш, да бъдеш юридически съветник на президента?

* * *

Сутринта Козела изчака момчетата да изтрезнеят, натъпка ги със супрадин, направи им силни кафета и един по един ги изпрати да изровят крадените си пари. Не че на него му трябваша, но бандитският манталитет, който беше започнал да развива, не му позволяваше да зарече на произвола на съдбата няколко стотин хиляди долара.

— До обяд да сте тук! — заповяда той. — През нощта тръгваме.

* * *

Когато Тефик излезе в английския двор на къщата си, видя Елеонора да реве неистово, но без глас. Тефик се хвърли към нея.

— Какво има, скъпа? — искрено уплашен, попита той.

Без да може да промълви дума, тя му посочи дъното на градината.

Осман, големият му син, прегърнал Габи през раменете, тя него през кръста, се разхождаше бавно, все още неуверено, но вървеше. Тефик се отпусна до нея.

— Как стана това, скъпа?

— Момичето започна да му говори на английски, започна да му крещи, грабна го за ръката и го издърпа. Това, което виждаш, е огромен напредък. Не позволява да го обличаме. Приготвя му дрехите и ако след десет минути не е готов, започва да крещи като луда, жалко, че не знам английски. Осман върви към подобрение, скъпи, и най-интересното — Вместо да мрази своята мъчителка, той се опитва да се усмихне, като я види.

Тефик седеше онемял до жена си.

— А Охран?... — плахо попита един от най-големите убийци на Леванта.

— Попитах я, скъпи. Каза, че с него ще бъде по-лесно, защото брат му щял да ѝ помага.

Тефик затвори очите си в благословена молба към всички божества и стихии. Осман, живият труп, ходеше, даже премести ръката си от рамото на момичето, за да пропъди някаква муха, която му досаждаше.

Господи, Господи, безмълвно се помоли той, прегръщайки Елеонора, може и да имат късмет момчетата... После промълви полу на глас, полу на ум:

— Да не говорим за момичето. Извън GSM-ът. Тефик го включи, но изчака да чуе насрещния глас.

— Братко, чуваш ли ме?

— Да. Чакам те.

— Довечера тръгвам към теб.

— Ще те посрещна с печено агне — каза Тефик и изключи връзката.

* * *

Козела отдавна беше излязъл от истинските новости на професията си и нямаше представа каква инфрачервена завеса му е приготвена на границата. Да имаш „Канал“ вече беше крайно недостатъчно, ако някой добре защитен технически реши да го запуши. Имаше и още един нов уред — степсърчър, който позволяваше с десет метра грешка да се прецени в коя посока се насочва плячката. Тази „машинка“ беше разработена за лов на мечки и глигани, но ЦРУ бързо схвана колко полезна би била тя в „сляпото прочистване“ на границите.

Докато чакаше синовете си, Козела се обади на Пентхаус и един час по-късно вечеряха в някакъв бандитски ресторант на улица „Черковна“.

— Не искам да ме разбереш зле, Пентхаус. Ти направи много за мен. Не съзнаваш каква услуга ти дължа, но нещо скърца в проекта ти, човече.

— В смисъл? — с пълна уста попита Христов.

— Дестабилизация, казваш, но не виждаш ли какъв стабилитет цари в държавицата. Президентът, премиерът, министрите са подигравани добродушно, Пентхаус. Един зъл виц не чух по техен адрес, а това значи, че народът може и да не умира от любов по тях, но поне ги уважава и най-важното — Вярва им. Костов еба майката на онзи татарин преди Доган и му издърпа електората. Ромите, какви ти роми, циганите във властта? Кога е било това?

— Предизборни трикове — каза Пентхаус. — Лошото е, че нашите комсомолски галфони не се сетиха да го направят първи.

— Хубаво лошо, фактите са на лице — каза Козела. — Ако аз бях читав гражданин, щях да гласувам и за Стоянов, и за Костов, но не съм и няма смисъл да го коментираме... Викнах те да ти кажа, че тази нощ заминавам за една седмица... имам нужда от почивка, от храна... аз влизам във възраст и не бива да се ебавам със съдбата. Като се върна, ще се обадя веднага, а вие гледайте междувременно да струпате компромати — сложна работа! — да пуснете „отровни езици“ сред турци и помаци. Когато се върна, заедно ще преценим шансовете. Разбрахме ли се?

Пентхаус кимна.

Козела стана пъргаво, огледа заведението — беше пълно с новите му мутри — и излезе.

* * *

Козела отиде в пощата и написа дълго, репортажно писмо на бившата си жена. Все пак Поли трябваше да знае истината за момчетата и не само него да обвинява за проваления им живот. Не я упрекна в нищо, не скри детайлите от объркания си живот, нито фаталните глупости, които синовете й бяха

сътворили. Нарече ги „глупости“, за да омекоти поведението им. Все пак тя беше майка.

Козела пусна писмото с адрес МВР, друг не знаеше, и излезе от пощата. Беше шест часа вечерта. В осем и половина се бяха разбрали да тръгват. Подкара бавно, оглеждайки се за опашки. Не откри. Излезе на магистралата и ускори скоростта. Къде отивам? Защо? Какво ще правя там... в Белград? Всички тези въпроси бушуваха в главата му, но той знаеше, че няма да намери отговорите... поне сега, и опита да се разсее с музика. Това беше съмнителна утеха, макар че пееше Крис Риа...

* * *

Облечени като ловци, Козела и синовете му слязоха от колата край село Оплетня. Прехвърлиха се в скрития в една запустяла плевня джип и продължиха към сръбската граница. На пет километра от браздата зарязаха джипа и поеха пешком, заобикаляйки населени паланки, колиби. Тук-там лайваха кучета, но Козела беше забранил на момчетата да обръщат внимание на четириногите, колкото и зли да бяха... Вървяха бавно, но напредваха. Още два километра, зад онзи хълм почваше Сърбия.

— Старайте се да ходите безшумно! — за кой ли път ги инструктира той и тръгна към билото.

Беше му омръзнало да се крие като лалугер. Искаше му се да легне на някой горещ плаж и да напече и без това смъдящите го рани. И въпреки това вървеше като планински кон, водещ младите жребчета след себе си. Когато се изкачиха на хребета, Козела им направи знак да сложат биноклите си и да огледат метър по метър местността. Прибързан и сприхав както винаги, Иван каза:

— Сахара е по-населена... — изправи се... и умря.

Блесна инфрачервената точка на снайпера, чу се пукот и момчето падна мъртво. Ужасен, Асен се хвърли да помага на брат си и го сполетя същата съдба. Козела видя как куршумът проникна в челото му и излезе през темето.

Момчетата бяха мъртви, но снайперистът — не! С прословутото пълзене „тип змия“ Козела тръгна към инфрачервените убийци — или убиец — Колкото и да бяха, със зъби щеше да ги разкъса. Върна се на българска територия, скочи и хукна като луд. Някъде долу видя силует на джип, заобиколи го в тил и връхлетя шофьора. Уби го с един удар на тежкия си магнум, изхвърли го в храстите и седна да чака истинската си жертва, подпрян на торпедото на мощната „Тойота“...

Не му се наложи да чака дълго. Прехвърлил на гръб торбите на момчетата, праметнал снайпера през врата си, по пътеката се зададе Джон Алберти с някакъв негър с вид на Шакил О'Нийл.

— Къде си, Хенри, по дяволите! — нервно извика Алберти — Тръгваме веднага.

Козела се изправи, застреля негъра в зяпналата уста и се зае с Алберти.

— Събуй си гашите, педераст! — глухо заповяда той.

Алберти се поколеба, но тежък удар в носа го накара да се откаже от преговори.

— Умирам ли, Козел?

— Легни по корем — без да му отговаря, изсъска Козела. После завря една граната — миньонка в развратния му задник.

— Аааа — последното, което успя да каже Алберти, преди да се превърне в летящи меса.

Козела разбута труповете, прибра чантите на момчетата, супермодерния снайпер, степсърчъра, качи се в тойотата и едва преглъщайки сълзите си, потегли на запад.

Край

мотел „Джорджо“ Радотина

„Кървавият път на коприната“.

КРАЙ

© Христо Калчев